

वेष्मवर्षके सब तरहके पुस्तके हमारे यहां सु मीलेंगे.

॥ श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ॥

श्रीमद्गोस्वामी श्रीमट्टलालजी-श्रीगोपीका-
लंकारजी महाराज कृत.

❖ ३२ वचनामृत ❖

तथा

महाराजश्रीए श्रीद्वारकामां करेला
छप्पनभोगनुं धोल.

श्रीकृष्णार्द्र ५१४५

श्रीवैशाखाब्द ४४४

संवत् १९७७.

जायति पहिले

प्रत १०००

छपाई प्रसिद्ध करवाव.

लल्लुभाई छमनलाल देसाई.

व्यवस्थापक "श्रीभक्तिमन्थमाळा" कार्यालय

चंगपोळ, खेजोपोळ } बसवावाद.
ऑफिस-नं. ११०, रीचीरोड }

न्योच्छावर ०-६-०

५३३५

અમારા તરફથી પ્રકટ થયેલાં પુસ્તકો.

૧ વિવિધ ધોળ તથા પદ સંગ્રહ ભાગ ૧ લો	૧-૪-૦
૨ વિવિધ ધોળ તથા પદ સંગ્રહ ભાગ ૨ જો.	૧-૦-૦
૩ નિત્યનિયમના પાઠ તથા ધોળ (આવૃત્તિ ૪ થી)	૦-૪-૦
૪ શ્રીગોકુલનાથજીનાં ૨૪ વચનામૃત. (ગુજરાતી)	૦-૪-૦
૫ અન્ન સંબંધ-કૃતિય (આવૃત્તિ ૨ જી)	૦-૬-૦
૬ શ્રીગોકુલેશજીનાં ધોળ તથા પદ સંગ્રહ.	૧-૦-૦
૭ શ્રીકૃષ્ણસ્તોત્ર રતનાકર (મુળ પ્રતોક સાથે ગુ. ટીકા)	૦-૧૨-૦
૮ ૮૪ વેળુવની વાર્તા. (ગુજરાતી ભાષામાં મોટા અક્ષરથી)	૨-૮-૦
૯ શ્રીસર્વોત્તમ સ્તોત્ર.	
૧૦ શ્રીપુરુષોત્તમ સહસ્ર નામ સ્તોત્ર. (મુળ પ્રતોક સાથે ગુજરાતી ટીકા.)	૧-૪-૦
૧૧ શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા.
[તત્ત્વદિપિકા, અમૃત તરંગીણીના આશય સાથે]	૧-૮-૦
૧૨ શ્રી યમુના સ્તોત્ર રતનાકર.	૦-૮-૦
૧૩ શ્રી સ્વરૂપદર્શન - (૧૦૪ ફોટાવાળું)	૩-૦-૦
૧૪ શ્રીગોવર્ધનનાથજીનું પ્રાગટ્ય.	૦-૬-૦
૧૫ શ્રીધોડશ ગ્રન્થો-સરળ ગુજરાતી ટીકા.	૧-૪-૦
૧૬ કીર્તન સંગ્રહ ભા. ૧ લો વર્ષોત્સવ કે કીર્તન.
(ઘણા મોટા અક્ષરથી)	૧૦-૦-૦
૧૭ શ્રીગુસામીજી કૃત વિગ્રમી.	૦-૫-૦
૧૮ શ્રીગોકુલનાથજીનાં ૨૪ વચનામૃત પ્રજ્ઞભાષામાં	૦-૫-૦
૧૯ શ્રીવલ્લભાખ્યાન મુળ પુરુષ ગુજરાતી	૦-૧-૦, પ્રજ્ઞભાષા ૦-૨-૦
૨૦ શ્રીયમુનાજીનાં ૪૦ પદ. (પ્રજ્ઞભાષા)	૦-૨-૦
૨૧ વનયાત્રાનું ધોળ.	૦-૧-૩
૨૨ શ્રીમદ્ગુણ મહારાજ કૃત ૩૨ વચનામૃત (પ્રજ્ઞભાષા.)	૦-૬-૦
૨૩ શ્રી જિરિરાજભૂષણ ગ્રન્થ સટીક.	૦-૧૦-૦
૨૪ નિત્યનિયમના ૨૪ પાઠ. (મૂળ સંસ્કૃત).	૦-૬-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૩૬ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૮૫૦૧૫૭

વિષય પ૨૨૧૩:૫૨

८८५

श्रीकृष्णाय नमः ॥ श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ॥
॥ श्रीमन्मदनमोहनो जयति ॥ श्रीमदाचार्य चरणकमलभ्यां नमः ॥

॥ अथ श्रीमद्वल्लभजी-श्रीगोपीकालं-
कारजी महाराज कृत ॥

२९ ॥ ५ ॥ २८

—३३—

॥ मंगलाचरणम् ॥

श्रीगोपीडं नटवरवपुः कर्णयोः कर्णिकारं
विद्रासः कनक कपिशं वैजयन्तीच मालाम् ।
पद्मान् वेणोरधरसुधया पूरयन् गोपवृन्दैः
वृन्दारण्यं स्वपदरमणं प्राविशद् गीतकीर्तिः ॥ १ ॥
श्रीगोवर्धननाथपादयुगलं ह्यंगवीनप्रियं ।
नित्यं श्रीमथुराधिपं सुखकरं श्रीविठ्ठलेशं मुदा ॥
श्रीमद्वारावतीशगोकुलपती श्रीगोकुलेंदुं विभुं ।
श्रीमन्मन्मथमोहनं नटवरं श्रीबालकृष्णं भजेत् ॥ २ ॥

(२)

चिंतासंतानहंतारो यत्पादांबुजरेणवः ॥

स्वीयानां तान्निजाचार्यान् प्रणमामि मुहुर्मुहुः ॥ ३ ॥

यदनुग्रहतो जंतुःसर्वदुःखातिगो भवेत् ॥

तमहं सर्वदा वंदे श्रीमद्वल्लभनंदनम् ॥ ४ ॥

अज्ञानतिमिरांधस्य ज्ञानांजनशलाकया ॥

चक्षुरुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरुवे नमः ॥ ५ ॥

नमामि हृदये शेषे लीलाक्षीराब्धिशायिनम् ॥

लक्ष्मीसहस्रलीलाभिः सेव्यमानं कलानिधिम् ॥ ६ ॥

चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च त्रिभिस्तथा ॥

षड्भिर्विराजते योऽसौ पञ्चधा हृदये मम ॥ ७ ॥

सायं कुञ्जालयस्थासनमुपविलसत्स्वर्ण पात्रं सुधौतं ॥

राजश्लोपवीतं परितु वसनं गौरमम्भोजवक्त्रम् ॥ ८ ॥

प्राणानायम्य नासापुटनिहितकरं कर्णराजद्विमुक्तं ॥

वन्देऽर्थोन्मीलिताक्षं मृगमदतिलकं विठ्ठलेशंसुकेशम् ॥ ९ ॥

श्रीमद्भिरिधरगोविंदबालकृष्णाख्यवल्लभान् ॥

स्थुयदुकुलाधीशौ धनश्यामान्नमाम्यहं ॥ १० ॥

(૩)

વચનામૃત ૧ લો.

હવે એક દિવસે કહ્યું કે પહેલાં દત્તાત્રયએ પૃથ્વીને ગુરુ કરીને તેનો ગુણ લીધો તે પૃથ્વીમાં કેવો ગુણ છે, તે બહુ દુઃખ સહન કરે છે, કાંઈ તો પૃથ્વીને સોદે છે, કાંઈ તેના ઉપર દુર્ગંધ નાસે છે, કાંઈ તેને ઠીક કરે છે, વળી કાંઈ તેના ઉપર હરિમંદિર બનાવે છે; પણ પૃથ્વી કોઈના ઉપર રીસ કરતી નથી. માટે એવો ગુણ વૈષ્ણવે રાખવો. ૧

વઝી દત્તાત્રયએ જ્ઞાડને ગુરુ કર્યો, તે જ્ઞાડનો એવો ગુણ છે કે જ્ઞાડ ટાઢ સહન કરે છે, તડકો વેટે છે, વરસાદ વેટે છે પણ જો કોઈ તેની પાસે આવે છે તો તેને સુખ કરે છે વઝી જો કોઈ તેને કાપે તો પણ બોલે નહીં. માટે વૈષ્ણવે પણ એવો ગુણ રાખવો. ૨

વઝી દત્તાત્રયએ અજગરને ગુરુ કર્યો, તેનો ગુણ લીધો તે અજગરનો એવો ગુણ છે કે પોતાના ઉદર અર્થે કાંઈ પણ ઉદ્યમ કરવો નહીં જે કાંઈ ભગવદ

(૪)

इच्छाએ प्राप्त થાય તે સ્વરૂં. તો વૈષ્ણવે એવો સંતોષ
રાखवो અને પોતાનું ચિત્ત ભગવાન્ વિષે રાखवું. ૩

वळी दत्तात्रयએ સમુદ્રને ગુરુ કરી તેનો લક્ષ
લીધો. તે સમુદ્રનો એવો ગુણ છે કે સદાકાલ પ્રસન્ન
રહે છે, ને સદા આનંદની લહરો ઉઠે છે. વळी ઉष्ण-
काळમાં ઘટે નહીં ને વર્ષાકાळમાં વધે નહીં. સદાકાલ
એક પૂર્ણ રહે. તો ભગવદીયને સદાકાલ આનંદયુક્ત
રેહવું. વळी લાભ થયે હર્ષ ન કરવો, અને હાની થયેથી
શોક ન કરવો. એ રીતે સદા નિર્લોભી રહે. वळी पो-
ताना મનમાં એમ જાણે જે ભગવાન કરશે તે સ્વરૂં.
वळी મનમાં કંઈ પણ સંકલ્પ વિકલ્પ કરે નહીં, સદા-
काळ પ્રસન્ન રહે, અને વિચાર માત્ર ભગવતમાં રાखે,
તથા ચિત્ત ભગવત સ્વરૂપમાં રાखે, એવો ગુણ સમુ-
द्रનો લીધો. ૪

वळी दत्तात्रय ए भमरीने ગુરુ કરી તેનો લક્ષ
લીધો. તે જેમ ભમરો સર્વ પુष्प ઉપર બેસે છે તે ક્યાંય

(५)

बंधन पामतो नर्या तो भगवदीयने पण कथा मात्रनो सार ग्रहण करवो. माटे जे सार ग्रहण करे ते पार पडे. वळी भगवदीयने कोइनो संग करवो नहीं जो संग करेतो बंधन थाय. जेम भमरो कमळनो संग करे छे तो बंधन पामे छे माटे जो संग करे तो लोभ थाय छे.

वळी भमरीनुं दष्टांतः—जेम मधमाखी सर्वे वन-स्पतीमांथी रस लावनि मधपुडो करे छे, त्यारे पाराधी भावीने तेनी नीचे धुमाडो करे छे ने माखीओने उराडी मूके छे. पळी ते मधनो सर्वे रस लइ जाय छे. तेम जो द्रव्यनो संग्रह करीए तो नाश थाय. माटे लोभ करीने कोइ वस्तुनो संग्रह करवो नहीं. ५

वळी हाथीनुं दष्टांतः—जेम कोइ कागलर्ना हाथणी करीने एक खाडो खोदी ते खाडाने ढांके छे पळी तेना उपर पेली कागळनी हाथणी उभी राखे छे तेने देखीने हाथी कामातुर थइने दोडे छे पळी ते खाडामां पडे छे एटले हाथीने पगे बांधीने खाडामांथी बहार

(६)

काढे छे. एम जाणीने भंगवदीयने काष्टनी पुतळीनो
पण संग करवो नही. जो संग करे तो हाथीनी पेठे
बंधन पामे. ६

वळी पींगला वेश्यानुं द्रष्टांतः—पींगला एक दीवसे
रात्रीने विषे शणगार सजीने द्रव्यना लोभे करीने
परपुरुषनी वाट जोती हती. ते वाट जोतां जोतां आखी
रात्रीमां कोइ परपुरुषनी प्राप्ती थइ नही. पळी ते
निराश थइने सुती त्यारे तेने ज्ञान उत्पन्न थयुं तेथी
ते एम कहेवा लागी के अरे ! आ मने शुं सुज्युं !
आतो सर्व खोटुं छे ! साचा तो एक श्रीहरी छे ! माटे
हवे हुं ऐनुं आसधन करुं तो मारुं कल्याण थाय.
एवी रीत घणो विरह ताप करीने भगवानमां चित्त
लगाडीने सुती पळी ते भगवद्गतीने पामी तेम वैष्ण-
वने पण सर्वे प्राणीमात्रमांथी चित्त काढीने भगवानमां
चित्त लगाडवुं तथा प्रभुनो द्रढ आश्रय करवो तेथी
भगवद प्राप्ती थाय माटे कोइ वातनी अपेक्षा कस्वी

(૭)

નહિ. એમ જાણવું જે હરિ વિના સર્વે સ્વોદું છે એવી રીતે જેનું મન દ્રઢ થાય ત્યારે તે હરિને પામે છે. (૭)

વઢી મચ્છનું દ્રષ્ટાન્તઃ—જેમકે માંછલી જીવ્હા ઇન્દ્રીયના લોભ કરીને મૃત્યુને પામે છે. તેમ જે પુરુષ જીવ્હા ઇન્દ્રીયનો લોભ કરે તે નાશ પામે છે. માટે જે કોઈ કામ, ક્રોધ, લોભનો ત્યાગ કરશે તે હરિને પામશે. વઢી કોઈ વસ્તુનો સંગ્રહ કરવો નહિ. અને ભગવદીયે કાલનો વિચાર કરવો નહિ. કેવલ પોતાનું સાધન વિચારવું. વઢી આપણો વિચાર કોઈ કામ આવતો નથી. ધાર્યું તો શ્રીનાથજીનું થાશે. ત્યારે આપણે શું વિચાર કરવો? વઢી ભગવદીયે તો સાર માત્ર ગ્રહણ કરવો. તે કાની પેટે. જેમકે—ઢાંગરમાંથી ચોસા કાઢી ફોતરાં નાંસી દે છે, ચોસની છાલ ગ્રહણ કરી ડઢીઓ નાંસી દે છે તેમ ભગવદીયે સાર માત્ર ગ્રહણ કરવો.

હવે નારદજી પ્રવેતાને કહે છે હે ઋષિ ! તમે કહો છો કે આ દેહ જેવાં કર્મ કરે છે તેવાં બીજે જન્મે મો-

(૮)

મવે છે, પણ જ્યારે આ દેહ પડે છે ત્યારે દેહ તો અહિં
 રહે છે તો એ કર્મ કોણ ભોગવે છે ? ત્યારે પ્રવેતાએ
 કહ્યું કે આ દેહ છે તે કાંઈ કર્મ ભોગવતો નથી પણ
 એની વાસનારૂપી જે શરીર છે તે અखंड છે તે જ્યાં
 જાય ત્યાં વાસના પામે છે તે કર્મ ભોગવે છે. અને
 જેની વાસના મરી ગઈ છે તેને કાંઈ કર્મ ભોગવવું
 પડતું નથી. હવે વાસના તે શું ? ત્યાં કહે છે, આ જીવ
 એમ માને છે કે આ મેં કર્યું, વઢી આ પતિ, ગ્રહ મેં કર્યો
 વઢી કહે છે કે મ્હેં પોતાપણું મૂકી દીધું. વઢી કહે
 છે કે હું બ્રાહ્મણ છું. હું ક્ષત્રી છું, હું વાણીઓ છું, હું
 કળશી એ રીતે જે ચોલે છે તે સર્વે મનથી માને છે જે
 આ કર્મ મેં કર્યું. એ રીતે જે સારું-નરસું મનથી માને
 છે. તે વાસના એના મનમાં બેઠી છે તેથી એમ કહે છે.
 તે પોતે જ્યાં જાય છે ત્યાં તે વાસના તેની પાસે છે.
 તે વાસનાને જ્યારે જોગ આવે છે ત્યારે તે ભોગવે છે.
 અને જેની વાસના બઢી જાય છે ત્યારે તે હું કરતા

(९)

मानतो नथी पछी तो ते एम माने छे, के हुं लेनार नथी, हुं आपनार नथी, हुं करनार नथी, तो अेवी रीते जे मानी रह्यो छे तेने पाछुं कर्मबंधन थाय नही. माटे ए रीते साक्षीवत थइने रहेवुं. ज्यारे एम मनने विश्वास थशे त्यारे तेनुं काम पण थाशे. माटे जे अहंता ममतानो त्याग करशे ते कर्मनी वासनाथी छुटशे. ने ज्यां सुधी कर्म करशे ने मारुं नरसुं मानशे त्यां सुधी तेने कर्म भोगववुं पडशे. माटे जे करवुं ते वासना रहित करवुं.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनानामृत प्रथम संपुर्णम्.

वचनानामृत २ जो.

वळी एक दिवसे कह्यं के कोइ एक पुरुष रस्तें चाल्यो जतो हतो. चालतां चालतां सांज पडी गइ त्यारे एक गामनी परवाडे आव्यो. अने त्यां उभो रह्यो. एदलामां एक स्त्री रुपवंती सुंदर त्यां दीठी त्यारे

(૧૦)

તે પુરુષને તેની સાથે ભોગ કરવાની ઇચ્છા થઈ. પછી તે તેની સાથે સંભાષણ કરવા લાગ્યો. એટલામાં તે ગામમાંથી કોઈ એક માણસ ત્યાં આવ્યું. તેણે વટે-માર્ગને કહ્યું કે અલ્યા તું આ સ્ત્રીની પાસે કેમ ઉભો છે ? આ તો ઢાકણ છે. એવું સાંભળી તે પુરુષને ઘણો ભય લાગ્યો. અને મનમાં કહેવા લાગ્યો કે મને આ ઢાકણના ભયથી બચાવીને ગામમાં લઈ જાય તો બહુ સારી વાત છે. અને તે ઘણો કંપવા લાગ્યો. તેમ આ જીવને સંસાર ભોગવવામાં કંઈ પણ સાર નથી. કેમકે સ્ત્રી તો ઢાકણ સ્વરૂપ છે તે જેમ એ વટેમાર્ગને ઢાકણનો ભય લાગ્યો તેમ ભગવદીને પણ પર સ્ત્રીનો ભય ઢાકણના જેવો રાખવો. તો પોતાના ધર્મથી બચે.

વચ્ચી આ સંસારમાં પ્રાણીમાત્રને ભગવાન સ્વરૂપ દેશે. અને પ્રપંચ સર્વે હરીરૂપ જાણે તો તે પ્રપંચમાંથી નીકળે. જેમ આગળ મોટા પુરુષ સંસારમાંથી નીકળ્યા છે તેમ હું ને મારું છોડશે અને સર્વેના કરતાં ભગવાન

ને જાણશે. તે સંસારના બંધનથી છૂટશે. અને વઢી અમ જાણે છે જે આ જગત ભગવાનના હાથમાં છે કેમકે જેમ બલદનાં ધર્ણી બલદને નાથે છે તેમ સર્વે જગત ભગવાનનું નાથેલ છે. અને જેમ પ્રભુ ચલાવે છે તેમ ચાલે છે અને જે સારો નરસો ભોગ આપશે તે ભોગવાવે છે.

વઢી પ્રભુ કેવા છે કે રાજાને ભીક્ષુક કરી દે છે. અને ભીક્ષુકને રાજા કરી દે છે. માટે જે જે ભોગનો સમય આવશે તે તે ભોગવાવશે. પણ જે જીવ વિંતા કરે છે તે સ્તોત્રી છે. તેથી એક પ્રભુની સેવા તથા પ્રભુનું જ સ્મરણ કરવું. અને સર્વે જગતમાં એક પ્રભુ ઉપર બુદ્ધી રાખવી. અ પ્રકારે જે જીવ ચાલે તેના ઉપર પ્રભુ પ્રસન્ન થાય. વઢી કોઈની સાથે દ્વેષ રાખવો નહીં. તથા કોઈની નિંદા કરવી નહીં. એ સીતે પ્રભુ વિના જગતમાં કાંઈ જોવું નહીં. સર્વ ઠેકાણે પ્રભુમાં જ બુદ્ધી રાખવી. કેમકે પ્રાણી માત્ર પ્રભુ વિના કોઈ છેજ નહીં.

એમ નીશ્ચય જાણવું.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनान्मृत द्वितीय संपूर्णम्.

वचनामृत ३ जो.

વઢી એક દિવસે કહ્યું કે પ્રાણી માત્ર સ્થાવર જંગમ તે પ્રભુનું મંદિર છે. શ્રીભગવાને ભાગવતમાં કહ્યું છે કે આ સર્વે જગત છે તે મારું ક્રીડા કરવાનું સ્થાન છે માટે સર્વે જગતમાં હું વસું છું તેથી કોઈ પણ મારા મંદિરને બાઝશો નહીં. હવે બાઝવું તે શું ? તે કહે છે કે કોઈ પણ પ્રાણી માત્રને કઠળ વચન કહેવું નહીં. વઢી કોઈના ઉપર દ્વેષબુદ્ધિ રાખવી નહિ. કદાચિત કોઈ વસ્તુ મનમાં દ્વેષ આવે તો તે જ્ઞાનવડે કાઢી નાંખવો. માટે સર્વ પ્રાણીમાત્ર કીડીથી માંડીને હાથી પર્યંતને વિષે અમૃત દૃષ્ટિએ કરીને જોવું ત્યારે એ જીવ મારી સેવાને પાત્ર થાય. અને જો પાત્ર થયા વિના મારી સેવા કરશે તો તે ફલરૂપ નથી તેથી હું તેના ઉપર પ્રસન્ન થતો નથી. માટે આ જીવ સેવાનું પાત્ર

(१३)

थाय तो ते मने प्रिय लागे ओम भगवाने कह्यं छे. हवे सेवा ते शुं ? ते कहे छे के आ जीवन मारा उपर स्नेह घणो उपजे तेथी हुं तेने अत्यंत प्रिय लागुं तेनुं नाम सेवा. मोटे जे कोइ मारा उपर स्नेह राखीने मारी सेवा करशे तेने मारी प्राप्ती थाशे तेमां संदेह नथी. ते स्नेह ओवी रीते उपजे के मारी सेवा करतां बाहर नीकळवानुं मन थाय नहीं. वळी ज्यारे ते मारां दर्शन करे त्यारे तेने नवो नवो भाव उपजे ते नीरंतर मारा स्वरूपनुं ध्यान करे. त्यार पछी तेनी अेकादश इंद्रिय मारी सेवामां काम आवे. त्यारे हुं तेना उपर प्रसन्न थाउं. वळी ते लोभनो त्याग करे तथा कोइनी निंदा करे नहि. वळी मद मत्सरतानो त्याग करे. तथा सर्वेथी पोताने नीच जाणे. अने सर्वना करतां अेक प्रभुनेज माने. पोते तो साक्षीवत् थइने रहे त्यारे तेनुं काम थाय.

इति श्रीमद्भुलालजी महाराजकृत वचनावृत तृतीय खंडपूर्णम् ॥३॥

(૧૪)

વચનામૃત ૪ થો.

બઢી એક દીવસે કહ્યું કે ઋષભદેવના પુત્ર
રાજ ભરથ તે જ્યારે પોતે ગ્રહસ્થાશ્રમ ધર્મ ભોગવતા
હતા ત્યારે તેના ઘરનાં સર્વે માણસ ભરથજીની આજ્ઞામાં
રેહતાં. અને ભરથજીથી ઘણું વીહતાં રેહતાં. તે એમ
જાણતા જે ભરતજી અમારો ત્યાગ કરશે તો અમારી
શી ગતી થશે ? એ રીતે સર્વે કંગાલ થઈને ભરતજા
પાસે રહે અને બઢી એમ કહે કે જ્યાં સુધી અમારાં
માગ્ય છે ત્યાં સુધી ભરતજી અમારો અંગીકાર કરશે
એવી રીતે સર્વે રહે પણ ભરતજી તો માહા જ્ઞાની છે
જેને ચૌદ લોકના પદાર્થ ઉપર વૈરાગ્ય છે તો આ લૌ-
કિકના સુખ ઉપર મોહ કેમ પામે ? પછી તે ભરતજીએ
આ જગતના સુખને મઠ સરસાં જાળીને તેનો ત્યાગ
કરીને પોતે ગલકી નદીના કાંઠા ઉપર તપ કરવા બેઠા.
ત્યાં એક દિવસમાં ત્રણ વખત સ્નાન કરે અને સાલી-
ગ્રામજીની સેવા કરે. એમ કરતાં કરતાં એક દીવસે

તેમને હરણીના વાઝકનો સંગ થયો ત્યારે તે વચ્ચાન જોડેને ભસ્તજીને દયા આવી તેથી તેને પોતાના આશ્રમમાં લાવીને તેનું પાલનપોષણ કરવા લાગ્યા. તેથી પોતાનું નિત્ય નિયમ કર્મ સર્વે છુટી ગયું. પછી તે હરણીનું વાઝક મોટું થઈને ભાગી ગયું તેથી ભસ્તજીનું ધ્યાન તે હરણીના વાઝકમાં રહ્યું અને અંતકાળે પણ તેમાં જીવ રહ્યો તેથી તે હરણીને પેટે અવતર્યા, પણ તેમને પ્રથમનું જાતીસ્મરણ રહ્યું હતું જે હું પ્રથમ ભસ્તજી રાજા હતો. અને હું હરણીના સંગથી હરણ થયો છું. માટે જો આ હરણનો દેહ છુટે તો હું પ્રભુની ભક્તી કરું. એ રીતે વૈરાગ્ય ઉપજાવીને ત્રણ ઘાસ કંદ પળ ચરે નહીં. અને કહેવા લાગ્યા કે હે નારાયણ ! હે ગોવીંદ ! એમ કહીને તે હરણનો દેહ ત્યાગ કર્યો. પછી બ્રાહ્મણને ઘેર તેમનો જન્મ થયો. ત્યારે પોતે જડ-ભસ્ત્ર થઈને રાજા સ્થુગળને જ્ઞાન આપી તેને મુક્ત કર્યો. અને પોતે પણ પ્રભુને પામ્યા. માટે સંગદોષ તો એવો

(૧૬)

મુંડો છે. તે એવા મોટાને બાધ કરે તો આપણે કંગાઠાને
બાધ કરે એમાં શું મોટી વાત છે । તેથી ચતુર પુરુષે
કોઈનો પળ સંગ કરવો નહીં. એક પ્રભુમાં ચિત્ત રાખવું.

इति भीमट्टलालजी महाराजकृत वचनामृत चतुर्थ संपूर्णम्.

वचनामृत ५ मो.

વઢી એક દીવસે કહ્યું કે આ જીવ તો અક્ષર
બ્રહ્મથી થયો છે અને તેને સેવાતો શ્રીપૂર્ણપુરુષોત્તમના
સોંપી છે; પણ આ જીવને પ્રભુમાં સ્નેહ આવતો નથી
તે કેમ ? આ જીવ પૂર્ણપુરુષોત્તમમાંથી પ્રગટ થયો
હોય તો એને પૂર્ણપુરુષોત્તમ ઉપર સ્નેહ ઉપજે. માટે
આ જીવ જે કરે છે તે સ્નેહ વીના કરે છે. અને જે શ્રી-
વલ્લભકુલ છે તે પોતાના સેવ્ય સ્વરૂપ ઉપર કેવો સ્નેહ
રાખે છે ? કે એક બાજુ દ્રવ્યનો ઢગલો કરો અને
એક બાજુ શ્રીઠાકોરજીને પધરાવો તો શ્રીવલ્લભકુલ
દ્રવ્ય સામું જોશે નહીં. અને શ્રીઠાકોરજીને અતિ

(૧૭)

સ્નેહ કરીને પધરાવી લેશે પણ જે આ કબીના જીવ છે તેને તો દ્રવ્ય ઘણું પ્રિય છે. માટે ત તો શ્રીઠકોરજી સામું જોશે નહીં. અને કેવલ વૈભવ સામું જોશે અને તરત મોહ પામશે. માટે જીવમાં ને શ્રીવલ્લભકુલમાં ઘણો ફેર છે.

વઘી બીજું દ્રષ્ટાંત:-જેમ કે આ જીવ સેવા સ્પર્શ કરીને બાહર નીકળે છે તે બજારમાં જઈને શાકવાળાને કહે છે કે હું સેવા ભજન કરીને આવ્યો છું માટે તું મને શાક આપ. ત્યારે પેલો કહે છે કે ઊઠ સેવા ઉમી થા અહીં તો પૈસા હોય તો શાક મળે, સેવા બદલે શાક આવતું નથી. એ તો તું સોટું બોલે છે. એ રીતે જે જીવ વાણી બોલે છે ત સોટી છે માટે આ જીવ સેવા ભજનનું માહાત્મ્ય જાણતો નથી. સેવાનું માહાત્મ્ય કેવું છે તે કહે છે:-કે કોઈ શ્રીમહાદેવજીને કહેશે કે તમે મને સેવાનું મૂલ આપો તથા શ્રીનારદજીને કહેશે કે તમે મને સેવાને બદલે કંઈક

(૧૯)

આપો, ત્યારે શ્રીમહાદેવજી તેને કહે છે કે હું તને મારો કૈલાસ આપું, પણ સેવાને બદલે આપું એવો પદાર્થ મારી પાસે નથી. ત્યારે શ્રીબ્રહ્માજી કહે છે કે મારી બ્રહ્મપુરી આપું પણ સેવાની બરાબર કોઈ પદાર્થ ચૌદલોકમાં નથી. વળી શ્રીનારદજી પણ કહે છે કે સેવા બરાબર તો કોઈ પણ પદાર્થ નથી. માટે આ પુષ્ટિ-માર્ગમાં તો સર્વોપરી સેવા છે. માટે આ જીવ જે વસ્તુના અધીકારી છે તેને તે વસ્તુ પ્રિય લાગે છે માટે આ જીવ નર્કનો અધિકારી છે તેથી તેને નર્ક વાહલું લાગે છે. હવે ત્યાં પૂછ્યું કે નર્ક તે શું ? તો કહે છે કે જે આ સંસારની વિષયવાસના છે તેજ નર્ક જાણવું તથા દ્રવ્ય, કામ, ક્રોધ, લોભ, અહંતા, મમતા એ સર્વે આ સંસારમાં નર્ક જાણવું. માટે જે નર્કના અધિકારી છે તેને તો નર્કજ વહાલું છે. અને જે ભગવદ્રસના અધીકારી છે તેને ભગવાન વહાલા છે પણ સંસારના જીવને તો સંસારનું સુખ પ્રિય લાગે છે.

इति श्रीमद्भुलालजी महाराजकृत वचनानामृत पंचम संपूर्णम्.

(૧૧)

વચનામૃત ૬ દ્વો.

વઢી એક દિવસે કહ્યું જે શાસ્ત્રમાં પ્રભુનું જે સ્વરૂપ વર્ણન કર્યું છે તે પ્રભુ કેવા છે ? તો કહે છે કે જેની સોલ વર્ષની અવસ્થા છે તથા પીઢાં પીતાંબર પેહેર્યાં છે કાનને વિષે મકરાકૃત કુંડલ ધર્યાં છે અને મેઘશ્યામ સુંદર સ્વરૂપ છે વલી તેજ પ્રભુ વૈષ્ણવને ઘેરે બાલભાવે કરીને વિરાજે છે તે વ્રજમત્તના યૂથના અધિપતિ છે તે શ્રીઆચાર્યજી મહાપ્રભુજીએ કૃપા કરીને વૈષ્ણવને માટે પધરાવી દીધા છે માટે તે પ્રભુથી કોઈ મોટો નથી તેથી તેની સેવા સાવધાન થઈને કરવી.

શતિ શ્રીમદ્દલાલજી મહારાજકૃત વચનામૃત છદ્દો સંપૂર્ણમ્.

વચનામૃત ૭ મો.

વઢી એક દીવસે કહ્યું કે આ જીવશાસ્ત્રને સાંભળ્યા એમ જાણે કે પ્રભુતો ઈશ્વરના ઈશ્વર છે. એ રીતે માહાત્મ્ય જાણે તે સાધનરૂપ જાણવું. પણ જેણે શાસ્ત્ર નથી સાંભળ્યું અને કંઈ પણ નથી જાણતો પણ પોતાના

સેવ્ય શ્રીઠાકોરજી ઘણા પ્રિય લાગે છે તેને ફલરૂપ
 જાણવું. કેમકે તેને શ્રીઠાકોરજીમાં બાલભાવે કરીને
 ઘણો સ્નેહ છે. તે બાલભાવે કરીને શ્રીઠાકોરજીની સેવા
 કરે છે તે કેવી રીતે કે જેમ આપણો છોકરા ઉપર સ્નેહ
 છે તેથી છોકરા ઘણા પ્રમત્ત રહે છે. તેમ તે બાલક
 કરતાં પ્રભુજીને અગર્ણાત બાલક કરવા જોઈએ. તે ફલ
 રૂપ છે. વઢી છોકરામાં આપણી કેવી પ્રીતી છે કે કોઈ
 આપણા છોકરાને સ્વાંડનુ સ્વાવું આપશે ત્યારે આપણે
 કહીશું કે એને શરદી થઈ જશે. એવી રીતે આપણે બાલ-
 કનું જતન કરીએ છીએ તો એવી પ્રીતી આ સંસારના
 સ્વાદ્ય પદાર્થમાં છે તેવી પ્રીતી બાલભાવે શ્રીઠાકોરજીમાં
 હોય તો તેનું કામ થાય. પણ એવો ભાવ તો આવવો
 વહુ કઠણ છે માટે જે માહાપુરુષે શાસ્ત્રની રીત બતાવી
 છે તે પ્રમાણે ચાલવું તેથી પ્રભુ સાધન માનીને આગળ
 ફલપ્રાપ્તી કરશે.

—ઈતિ શ્રીમદ્દુર્લાલજી મહારાજકૃત વચ્ચનામૃત સસમ સંપૂર્ણમ્,

વચનામૃત ૮ મો.

વઢી એક દીવસે કહ્યું કે આગઢ મોઢા કઢી
 ગયા છે કે પોતાના સેવ્યસ્વરૂપ જે શ્રીઠાકોરજી છે તે
 તો પૂર્ણપુરુષોત્તમ છે એમ વંદ પળ કહે છે, બ્રહ્માજી પળ
 કહે છે, નારદજી પળ કહે છે, શુકદેવ આદી લઢને કહે
 છે અને ભગવાને પળ પોતે શ્રીમુખધી કહ્યું છે કે આ
 સર્વે જગત મારું સ્વરૂપ છે માટે મારામાં જગતને જોજો
 ને જગતમાં મને જોજો, પળ આ જીવને કંઢ પ્રતીત
 નથી માટે જે કોઈ આ જગતમાં જોશે તે સંસાર
 વહેવારથી છૂટશે વઢી તેને રાગદ્વેષ મટશે તથા સમ
 વિષમતા મટશે વઢી પોતાનું પારકું મટશે તથા અહંતા
 મમતા મટશે. અને જ્યાં સુધી એવા ધર્મ જીવમાં રહ્યા
 છે ત્યાં સુધી પ્રભુનું સ્વરૂપ જાણતો નથી. તેથી જીવ
 પ્રભુનું સ્વરૂપ જાણવા સારું ઘણું કરે છે પળ ભગવદ
 માયા એવી છે તે જાણવા દેતી નથી. વઢી આપણા
 ઘરમાં જે ભગવદ સ્વરૂપ ઘેરાજે છે તેની કાની આપણને

(૨૨)

આવતી નથી. કેમકે શ્રીગણેશજીનાં મંદીર આગઢ સ્ત્રી પુરુષ બેઠ જણા હાસ્યવીનોદ કરે છે અને તે વખત જો માણસ આવી જાય છે તો તેની કાનીએ કરીને ચોલતા ચાલતા રહી જાય છે, અને લજ્જા પામે છે. એ રીતે એટલી શરમ માણસની આવે છે તેટલી શરમ પ્રભુની આવતી નથી ત્યારે પ્રભુનું સ્વરૂપ કયાંથી જણાય? માટે જ્યાં સુધી ભગવદ સ્વરૂપ નથી જાણ્યું ત્યાં સુધી ગમે એટલા દીવસ સેવા કરે તો પણ સેવા ફલરૂપ નથી માટે પ્રથમ પ્રભુનું સ્વરૂપ જાણીને પછી સેવા કરશે તો સેવા ફલરૂપ છે. પણ આ જીવને જેટલો માણસનો વિશ્વાસ છે તેટલો પ્રભુનો નથી. તે ઉપર દૃષ્ટાંત:-

આપણા પહોંસી આપણને કહે છે કે તમારા ઘરમાં ચોર છે ત્યારે આપણને ચોરની ઘણી ચીજ લાગશે ત્યારે કહે છે કે ચોર આપણને મારશે કે શું? અને આપણા ઘરમાંથી કંઈક જળશ ભાવ લઈ જશે એ રીતે અને પાડોશીના કહેવાથી વિશ્વાસ આવે છે પણ તેને

(२३)

भगवदीय उत्तम शिक्षा आपेछे अने घणी रीतथी भय
देखाडे छे तो पण तेनो विश्वास आ जीवने आवतो
नथी. माटे ज्यारे भगव. यिनां वचन उपर वीश्वास आवशे
त्यारे तेनुं काम थाशे. तेथी एक भगवानना चरणा-
रविंदमां आश्रय राखीने सेवास्मरण करवुं. वळी प्रभुने
विनंती करे के तमने गमे एम करो. ज्यारे एवो वि-
श्वास आवे त्यारे आ जीव प्रभुनो थडने रहे छे.

इति श्रीमद्दुलालजी महाराजकृत वचनामृत अष्टमो संपूर्णम्.

वचनामृत ९. मो.

वळी एक दीवसे कह्युं के आ जीव भगवत्स्व-
रूपने नथी जाणतो अने कहेछे के हुं भगवाननी सेवा
करुं छुं. माटे एम ते माणसने मोटो अभागीयो जाणवो.
वळी आपणने प्रभुनी मर्यादा आवती नथी जो आप-
णने प्रभुनी मर्यादा आवती होय तो आपणार्थी को-
इनी साथे मर्यादा बीना बोलाय नही. माटे ज्यां सुखी

મર્યાદા વિના બોલે છે ત્યાં સુધી પ્રભુને જાણ્યા નથી અને જ્યારે પ્રભુનું સ્વરૂપ જણાય ત્યારે પ્રભુની આગળ મર્યાદા વીના બોલાય નહીં તે ઉપર દ્રષ્ટાંત:-

એક વૈષ્ણવ તથા તેની સ્ત્રી બેઠા માણસ ભગવદ વાર્તા કરતાં હતાં પણ તેનું ઘર સાંકડું હતું તેથી તે સ્ત્રી પુરુષ બેઠા જણ શ્રીઠાકોરજીને મંદીરમાં પોઢાડીને પોતે બહાર સુતાં હતાં કારણ કે તે એમ જાણતાં હતાં કે આપણા મોઢાની વાસ શ્રી પ્રભુજીને આવશે તેથી તે ઘરમાં સૂતાં નહીં એમ કરતાં એક દીવસે વરસાદ આવ્યો ત્યારે શ્રીઠાકોરજીએ આજ્ઞા કરીને ઘરમાં સુવસવ્યા ત્યારે ઘરમાં સુતા. માટે એ રીતે એ વૈષ્ણવને પ્રભુની મર્યાદા આવી. અને તું તો પ્રભુને જાણતો નથી. વળી તને પ્રભુની મર્યાદા પણ આવતી નથી અને વળી તું કહે છે કે હું પ્રભુની સેવા કરું છું તે તું વીચાર કર કે આ સર્વે પદાર્થ પ્રભુના ઉપજાવેલ છે. જો જલ ન હોત તો તું નહાત શેનાથી? અને જો વસ્ત્ર સામગ્રી

(૨૫)

ન હોત તો તું નહાઈને શું કરત ? તો વસ્ત્ર સામગ્રી તો પ્રભુનીજ પાસે રહે છે અને તું તો પ્રભુની સેવામાંથી બહાર નીકળી આવે છે. માટે સર્વે વસ્તુ પ્રભુની છે અને તું કહે છે કે હું પ્રભુની સેવા કરું છું તે તો તું કેવળ સ્વોદ્દેશ બોલે છે. કેમકે સર્વેના કર્તા તો એક પ્રભુજ છે. અને તું તો પોતાને કર્તા માને છે. માટે પોતાને કર્તા હોઈને ક્ષણ ક્ષણ એમ વિચાર કરવો કે સર્વેના કર્તા તો એક ભગવાન છે, તો કામ થાય. વળી જાણવું જે મારાથી મુંડો કોઈ નથી આ પ્રાણી માત્ર સર્વે ભગવદ્ રૂપ છે. અને હું તો એક મહા નીચ છું. એવી નીચતા ભાવના કરવી અને નીચથી નીચ થઈને રહેવું અને એક પ્રભુનો દ્રઢ આશ્રય કરવો, તથા સર્વના કર્તા પ્રભુને માનવા. કેમકે પ્રભુ વિના બીજું કંઈ છે નહીં. વળી ભગવદીને કાઢના ભય થકી નીકળવું. તે કાઢના કાઢ તો પ્રભુ છે. પ્રભુ વિના બીજો કોઈ મોટો નથી. તેથી પ્રભુના દાસાનુદાસ થઈને રહેવું. આ જગતમાં

(૨૬)

આણું તો કોઈ છે નહીં. અને આણું જે માન્યું હોય તે પ્રભુને અર્પણ કરવું. તે સર્વે અર્પણ કરાય છે. કશી ચિંતા કરવી નહીં. એ રીતે જે સાક્ષીવત થઈને રહે તે પ્રભુજીના થઈને રહે. પછી તેણે એમ સમજવું કે પ્રભુને ગમે તેમ કરે. પછી તો ધણીને ગમે તો વાળોતર રાસે, અને ધણીને ન ગમે તો પેઢી ઉપરથી ઊઠાડી મેલે, અને ગમે તો સર્વે મીલકત સોંપી દેય તેનો હર્ષ શોક મનમાં કંદકરવો નહીં. અને ભગવદીએ મરવું અવતરવું એની ચિંતા રાસવી નહીં. મરવાની તથા સ્વાધા પીધાની ચિંતા તો સંસારીને છે તેથી સંસારીને દ્રવ્ય વહાલું છે અને ભગવદીને તો ભગવાન વહાલા છે. માટે જે સંસારી છે તે પોતાની સત્તા માની બેઠા છે. પણ ભગવદીને તો સર્વ સત્તા પ્રભુના વિનિયોગમાં આવે તેમ કરવું એક કોડી પણ પ્રભુના વિનિયોગથી બાહર જાય તેમ કરવું નહીં. ત્યારે પ્રભુજી પ્રસન્ન થાય પછી શેઠને વણાતરનો વિશ્વાસ આવે ત્યારે તેને ઊંચી

(૨૭)

પેઢી ઉપર બેસાડીને સર્વ સત્તા સોંપે તેમ પ્રભુજી પણ
 ભગવદીથી કંઈ અંતર રાખે નહીં પણ તેમાં મુખ્ય વિ-
 શ્વાસનું કારણ છે માટે સર્વે વસ્તુમાર્થી મન કાઢીને
 એક પ્રભુને જ વહાલા કરવા. પછી પ્રભુ વિના બીજું
 કંઈ જુવે નહિ, રાત્રીદાવસ પ્રભુની આરાધના કરે
 પ્રભુનું ચિંતવન, પ્રભુનું ધ્યાન તથા પ્રભુની સેવા, કીર્તન
 કરે અને એમ જાણે જે પ્રભુ વિના બીજો કોઈ કર્તા
 હેજ નહીં. અને જે આપણે સેવા કરીએ છીએ તે જ્યારે
 આપણા પ્રભુજીએ સત્તા મૂકી છે. ત્યારે આપણાથી
 પ્રભુની સેવા થઈ શકે છે માટે જે જીવ પ્રભુને કર્તા
 ઓડીને પોતાને કતા માને છે તેને બહિરમુખ જાણવો
 માટે પ્રભુ વિના બીજો કોઈ કર્તા હેજ નહીં. એમ
 નિશ્ચય જાણવું, માટે સર્વે વાતમાં પ્રભુનો જ વિચાર
 રાખવો. એવી રીતે જે વિચારશે તે પ્રભુજી વિના બીજું
 કંઈ દેશ્વર નહીં. એમ જાણવું.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृते वचनामृत नवमो संपूर्णम्.

(૨૮)

વચનામૃત ૧૦ મો.

વળી એક દીવસે કહ્યું કે આગલ જે જે પ્રભુને પામ્યા છે તે સર્વે ભગવદીયના સંગથી પામ્યા છે પણ પ્રભુથી કોઈ પ્રભુને પામ્યા નથી. માટે ક્ષણ એક ભગવદીયના સંગ વીના રહેવું નહીં કેમકે ભગવદીના સંગથી પ્રભુની પ્રાપ્તિ થાય છે. પ્રભુની પાસેથી પ્રભુ નહીં મળે એવો ભગવદીયના સંગનો મોટો પ્રભાવ છે. વળી ભગવદીયની મંડळીમાંથી ભગવાનના ચરિત્રની ચ્વર પેઢે કેમકે પ્રભુ પોતે પોતાના જસ વરણવતા નથી પ્રભુતો ભગવદીય દ્વારા પોતાના જસ વર્ણન કરાવે છે માટે એમ જાણવું જે ભગવદીય સર્વેથી મોટા છે એમ જાણીને ભગવદીનો સંગ છોડવો નહીં અને જ્યાં સુધી આ દેહમાં પ્રાણ રહે ત્યાં સુધી સેવા સ્મરણ ભાવપૂર્વક કરવું એટલુંજ કામ જાણવું.

इति श्रीमद्भुलालजी महाराजकृत वचनामृत दशमो संपूर्णम्.

(२९)

वचनामृत ११ मो.

वळी एक दीवसे कहुं के आ जगतमां संपत्ति-
वान् केने जाणवा ? अने असंपत्तिवान केने जाणवा
त्यारे कहुं के आ जगतमां जे प्रभुनुं भजन स्मरण
करे छे तेने संपत्तिवान जाणवा. अने जे प्रभुने भजता
नथी तेने असंपत्तिवान जाणवा. पण आ जगतमां
जे द्रव्यवान छे तेने कंइ संपत्तिवान जाणवा नही.
अने जे भूखे मेरे ते दरिद्री नही. वळी आ जगतमां
जीव जे जे वाणी बोले छे ते एम जाणवुं के तेना
हृदयमां प्रभु अंतर्यामी बीराजे छे ते जेम आ जीवने
बोलावे छे तेम ते बोले छे. पण आपणे तो कांइ पण
बोलवुं नही. आपणे कहीशुं के वहाणुं वाइ गयुं त्यारे
वहाणाना देवता जे आधीदैवीक छे ते खीजे छे. वळी
कहीए छीए जे वरसाद आवे छे, टाढ घणी पडे छे
अने ज्यारे टाढ नथी पडती त्यारे कहीशुं के ओण
टाढ पडी नही, वली ताप घणो पडे छे, आ सारुं छे,

(૩૦)

આ નસ્સું છે, મને ફલાણે ગાઢ દીધી, ફલાણો સારું
 બોલ્યો, એ રીતે જે બોલે છે તે સર્વે સત્ય છે કેમકે
 પ્રભુના વચન છે તે તો પ્રભુરૂપ છે પણ આપણે તો
 કંઈ પ્રભુ સંબંધ વિના બોલવું નહીં. કેની પેઠે કે જેમ
 ગુરુ દત્તાત્રય એ અજગરને ગુરુ કરીને તેનું વ્રત લીધું
 જે કોઈની સાથે સંભાષણ કરવું નહીં, અને ભગવદ
 ઇચ્છાએ જે ઘડે તે લેવું.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत पष्ठादशमो संपूर्णम्.

वचनामृत १२ भा.

વળી એક દીવસે કહ્યું જે આ જગતમાં જેટલા
 જીવ છે તેને સર્વેને પ્રભુની પ્રાપ્તિ કેમ થતી નથી ? તે
 ઉપર કહે છે કે આ જીવ દેહ આરામી છે તેથી એમ
 જાણે છે જે દેહને સુખે સુખ અને દેહને દુઃખે દુઃખ
 એમ માને છે. તે ઉપર દ્રષ્ટાંત:—

જેમકે આપણી સ્ત્રી આપણી સેવા ચાકરી કરે છે

(૩૧)

ત્યારે તે આપણને પ્રિય લાગે છે અને છોકરાં પણ આપણું કામ કરે તો વહાલાં લાગે છે. વલી ઘણું દ્રવ્ય સ્વસ્ત્રીને સારા સારા ઘર ચણાવે છે તે પણ આ દેહને સુખે કરે છે. અને જે દ્રવ્યનો સંગ્રહ કરે છે તે પણ પોતાના દેહને સુખે કરે છે. તે એમ જાણે છે કે આપણે વૃદ્ધ થઈશું ત્યારે સ્વાઈશું. એ રીતે જે જે પદાર્થ પોતાના દેહને સુખ ઉપજાવે છે તે પ્રિય લાગે છે. માટે આ જીવ દેહનો સંબંધી છે તેથી તેને જન્મ મરણ દ્રષ્ટું નથી માટે કેવળ અજ્ઞાનથી દેહના સુખે સુખ માને છે. કેમકે આ દેહ તો સોટો છે. નાશવંત છે તેને આ જીવ એમ જાણે છે કે સ્વાધું પીધું તે પોતાનું છે એમ જાણીને જે રીતે દેહ સુખી થાય તે સાધન કરે છે ને આત્મા તથા પ્રભુનું સુખ વીચારતો નથી માટે તેને દેહારામી જાણવા. હવે જે જીવ આત્મારામી છે તેની દેહને કોઈ મારે અથવા કાપે તો તેને દુઃખ લાગતું નથી કેમકે તેને દેહને દુઃખે દુઃખ નથી તેને તો આત્માને દુઃખે દુઃખ

(૩૨)

છે, અને આત્માને સુખે સુખ છે. માટે તે દેહારામી કરતાં આત્મારામીને ઉત્તમ જાણવા. તે આત્મારામી કરતાં ભગવદીયને ઉત્તમ જાણવા. હવે ભગવદીય કેને કેહેવા તેનાં લક્ષણ કહે છે:-જે વસ્તુ પ્રભુ આરોગ્યા હોય તેજ લેવી. બધી પ્રભુના પ્રસાદી શણગાર પહેરવા. તથા પ્રભુને સુખે સુખ માનવું અને પ્રભુ આરોગે ત્યાર પછી પ્રસાદ લેવો પણ તેની પહેલાં કાંઈ પણ વાંચ્છના રાખે નહીં કેમકે તેને સ્વાધા પીધાની તથા વિષય ભોગની કંઈ પણ અપેક્ષા નથી કેમકે આ જીવ પ્રભુથી ઉત્પન્ન થયો છે માટે જે વસ્તુ પ્રભુજી અરોગે તેજ લેવી પછી કોઈ વાતની ઇચ્છા રાખે નહીં કેમ કે દેહ, ઇન્દ્રિય, અંતઃકરણ સર્વે સમર્પણ કરીને આત્મની વિદની થયો છે માટે સર્વે વસ્તુ સમર્પણ કરીને દાસ થઈને રહેવું. પછી દાસને કોઈ વાતની ફીકર ચિંતા કરવી નહીં. પ્રભુને સુખે સુખ અને પ્રભુને દુઃખે દુઃખ માનવું. બધી પોતાને કર્તા માનવો નહીં. કર્તા તો એક પ્રભુને જાણે ત્યારે તેનું કામ થાય.

(३३)

माटे श्रीहरी विना बीजो कोइ कर्ता छे नहि. आ जीव पाते स्त्री तथा छोकरांनो धणी थइने बेठो छे एज मोटो दोष छे केमके सर्वेनो धणी तां श्रीहरी छे तेथी एओनी शरणे जवुं. जे हुं कर्ता नथी एक हरीने कर्ता मानवा एम नीश्रय करीने हरीनो आश्रय करवो. बीजा कोइनो आश्रय करवो नही. ते केनी पेठे जेमके श्रीआचार्यजी महाप्रभुजीना सेवक शेट पुरुषोत्तमदास तथा एक विरक्त तेनुं नाम मधुसुदन हतुं ते बे जणा एक परवतमां गया हता त्यां एक सिद्ध आवीने ते वीर-क्तने मणी देवा लाग्यो त्यारे ते विरक्ते कह्युं के हुं मणीने शुं करुं मने शेर चुन जगदीश आपे छे. पण आ शेट ग्रहस्थ छे जो ते मणी ले तो तेने पूछो. त्यारे शेट कह्युं के जो तमने शेर चुन जगदीश आपसे त्यार दसशेर चुन मने नहि आपे शुं ? माटे जगदीशनो आश्रय छोडीने मणीनो आश्रय कोण करे. ए रीते जो प्रभुनो आश्रय राखे तो काम थाय. बळी

(३४)

आ जीव गमे तेम वर्ततो होय तोपण पोताने सुखी
 मानीने वेगो छे ते कहे छे के आपणने तो जे मल्युं ते
 खरुं, ते केनी पेठे के जेम जुवारनो रोटलो मळे छे त्यार
 कहे छे, जो भाइ मारे छे, एवं कोइने नथी. केमके तेने
 घउंना स्वादनी खबर नथी माटे एम जाणवुं जे संतो-
 पनुं मूळ ते सुख, अने तापनुं मूळ ते फल. केमके
 प्रभुनी लीलानो पार नथी ते जेम जेम पुष्टिमार्गमां
 प्रभुने चाहवानो ताप थाय तेम तेम तेने वधारे प्राप्ति
 थाय. हवे जेने मकाइनो रोटलो मळे छे ते एम जाणे
 छे के मारा जेवुं सुख कोइने नथी. पण तेने बाजरी
 तथा घउंना स्वादनी खबर नथी ते कोनी पेठे जेम कोइ
 निर्धन होय तेने एक हजार रुपीया मळे त्यारे ते एम
 जाणे के मने प्रभु मल्या. केमके तेने लाख रुपैयाना
 सुखनी खबर नथी. तेम आ जीव भगवाननी सेवा
 करे छे ते एम जाणे छे के मने प्रभु मल्या. पण जेनी
 साथे प्रभु साक्षात् बातो करता होय तथा सानुभाव

(३५)

जणावता होय तो तेना सुखनी शी गणत्री थाय ? माटे
आ जीव जो आगळ आगळ चाले तो तेने वधु प्राप्ति
थाय. माटे एम जाणवुं जे आ पुष्टिमार्गमां ताप भाव
मुख्य छे. ताप भाव विना काम थाय नहि.

इति भीमट्टलालजी महाराजकृत वचनामृत द्वादशम् संपूर्णम्.

वचनामृत १३ मो.

हवे एक दिवसे पूछयुं जे आ जगतमां जीव
मात्रने प्रभुनी प्राप्ति केम थती नथी ? त्यां कहे छे के
आ जीवना कल्याणने अर्थे ज्यारे ज्यारे भगवान प्रगट
स्वरूप धरीने अवतार ले छे त्यारे आ जीव भगवानने
ओलखतो नथी. केमके प्रभु तो कौतकी छे. ज्यारे
श्रीरामचंद्रजी प्रगट थया त्यारे वांदरानी संघाथे वातां
करता अने ज्यारे श्रीकृष्णावतार धर्यो. त्यारे सर्व
गोपनी संघाते वातो करता, केवळ गोपनी संघाते
खेलता, आवी लीला प्रभु करता. वली कोइ समये

(૩૬)

ભગવાન દૈત્યની સંઘાતે યુદ્ધ કરતા ત્યારે કોઈ સમે
જીતતા અને કોઈ સમે હારતા વઢી શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને
ગોકુલમાં પ્રગટ થઈને ગાયો ચરાવી તથા શ્રીગોપી
જનના સંગાતે વિહાર-રાસાદિક લીલા કરી તો ભગ-
વાન જ્યારે એવી લીલા કરે છે ત્યારે જગતના જીવ
ભગવાનને કામી કહે છે. માટે એવા પ્રભુ તે કેમ
ઓઢાયા ? વઢી જ્યારે શ્રીકૃષ્ણાવતાર ધર્યો ત્યારે
જીવ કહે છે કે ભગવાન તો ક્ષીરસાગરમાં પોઢ્યા છે
એમ જાણીને શેષશાઈ જે ભગવાન તેના જમ ગાય છે
પણ પ્રગટ પ્રભુ જે શ્રીકૃષ્ણ તેને કોઈ ઓઢાવે નહીં.
પ્રગટ પ્રભુને તો એક શ્રીગોપીજનેજ ઓઢાવ્યા. બીજા
કોઈએ ઓઢાવ્યા નહીં તેમ આ સમયમાં જે પ્રભુજીએ
ઘેર ઘેર પ્રગટ સ્વરૂપ ધર્યું તે જીવના કલ્યાણ સારું થ-
ઈને, પણ આજ કાલના જીવ એમ જાણે છે. જે આ
તો એટલે સુધી છે. અને પ્રભુ તો દ્વાપરમાં કૃષ્ણ હતા
તે આજ પ્રભુના સનમુક્ત શ્રીકૃષ્ણના જશ ગાય છે.

(૩૭)

તે પોતાને ભગવદ્ પ્રાપ્તિ થવા સારુ ગાય છે. પણ વિ-
ચ્છમાન પ્રભુને પ્રભુ જાણતો હોય તો અવતારાદિકના
જસ શા માટે ગાય ? માટે આ જીવને પ્રગટ સ્વરૂપનો
નિશ્ચય કરવો, જે આ પ્રગટ છે તેજ પ્રભુ સાચા છે તેજ
મારા કલ્યાણને માટે આવું સ્વરૂપ ધર્યું છે. જેમ શ્રીરામ
તથા શ્રીકૃષ્ણ એ સ્વરૂપો પોતાના ભક્ત ઉપર કૃપા
કરી, તેમ આ અવતાર ધરીને મને કૃપા કરવા પધાર્યા
છે એમ જાણીને પ્રગટ પ્રભુનું મેવા સ્મરણ કરવું અને
પોતાને કર્તાપણું માનવું નહીં.

इति श्रीमद्भुलालजी महागजकृत वचनামृत त्रयोदशमो संपूर्णम्

वचनामृत १४ मो.

વઢી એક દિવસે કહ્યું કે આપણા સેવ્ય શ્રીઝા
કોરજી છે તે આનંદધનની મૂર્તિ છે, સદા આનંદરૂપ
છે, જેમ શાંડની પુતળી નલથી શાંલ સુગ્રી સરવે રસ
રૂપ છે તેમ પ્રભુનાં અંગ સરવે રસરૂપ છે તે રસના સમુદ્ર

(૩૮)

જે ભગવાન તેનો પાર આવે નહિ એવા સેવ્ય શ્રીઝકો-
રજી છે. અને તે પ્રમુના શ્રીઅંગમાં રસ ઉછલીત થઈ
રહ્યો છે તેથી શ્રીઅંગને વિષે રસ ઠરી શકતો નથી તે
સારુ શ્રીમહાપ્રમુજીએ સેવ્યસ્વરૂપની આગઢ પાછઢ
તકીયા કરીને ધર્યા છે. વઢી પ્રમુ કોટાનકોટી ભક્તમાં
રમણ કરે છે. પણ તે મોહ પામતા નથી અને આ
જીવ જ્યારે રસનો અનુભવ કરશે ત્યારે પોતાના શરીરનું
માન રહેતું નથી તેનું દૃષ્ટાન્ત કે:-

જેમકે કોણ દારુ પીધો હોય તે પોતાના સ્વરૂ-
પનું માન જાણતો નથી ત્યારે તે સર્વ લોકોને ગાઢો
દે છે. જેમકે તેણે કેફ પીધાર્યા શરીરનું માન રહેતું
નથી તેથી જ્યારે કેફ ઉતરશે ત્યારે તે લોકોને કહેશે
કે મેં તમને સમજ્યા વિના ગાઢો દીધી હશે માટે તે
મારો અપરાધ ક્ષમા કરજો. પણ પ્રમુ તો રસના સમુદ્ર
છે અને કોટાનકોટી ભક્તની સાથે વિહાર કરે છે. તો
પણ આપને મોહ થતો નથી પોતે જો તેવાને તેવાજ છે.

(૩૧)

એવા પ્રભુને શ્રીમહાપ્રભુજીએ જીવને માથે પધરાવી
 આપ્યા છે. એવા રસના સમુદ્ર જે ભગવાન તેના એક
 રોમમાંથી કોટી કોટી બ્રહ્માંડ પ્રગટ થયા છે તો તેના
 સ્વરૂપનું શું કહેવું માટે એવા સ્વરૂપની સેવા કરવી. સેવા
 વિના પ્રભુ પ્રસન્ન થતા નથી. માટે તાપ માવ સહિત
 પ્રભુની સેવા કરવી પ્રભુ તો સદા આનંદ નિધાન છે,
 મોટામાં મોટા છે. સર્વના હૃદયમાં વિરાજમાન છે, સ-
 ર્વના અંતર્યામી છે, પ્રભુ રસમય છે. “રસોવૈસઃ” એવા
 છે માટે તેમને કંઈ સ્વર નથી એમ ન સમજવું. આ જીવ
 જે કર્મ કરે છે તે પ્રભુ જાણે છે. કેમકે પ્રભુતો સર્વના
 સાક્ષી રૂપ છે. વળી સર્વ રૂપ મટીને એકલા થઈને રહે
 છે. અને એકલામાંથી સર્વ રૂપ પળ થાય છે એવા સમર્થ
 એ પ્રભુ છે.

વળી ત્યાં પુછ્યું જે મહારાજ ? એટલી બધી સર્વત્ર
 હસિની ભાવના શા વાસ્તે કરવી પડી ? જે આ સ્વરૂપ
 તો સેવ્ય ભગવદ્ રૂપ છે. ત્યારે કહ્યું જે આ જીવ મંદ

(४०)

भागी छे तेथी प्रभुनी भावना केवी रीते करी शके मोटे
ज्यां सुधी प्रभुनुं स्वरूप जाण्युं नथी त्यां सुधी प्रभुनी
भावना करवी, अने प्रभुनुं स्वरूप जाण्या पत्नी मेवा
करवी स्वरूप जाण्या विना सेवा करवी नहि.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत चतुर्दशमो संपूर्णम्

वचनामृत १५ मो.

एक दिवसे पूछ्युं जे महाराज अमने भगवदीयनां
लक्षण कहो त्यारे कहे छे के भगवदीय तो तेने केहवाः—
जेणे पोतानो स्वार्थ जीत्यो छे अने जेने स्वार्थ रह्यो
छे ते संमारी जाणवा ते उपर दृष्टांतः—

जेमके दधिची ऋषि पासे दवताओए आर्वीने
तेमना शरीरनुं अस्थि माग्युं त्यारे दधिचि ऋषिए दे-
हनो त्याग करी पोताना शरीरनुं हाडकुं देवताओने
आप्युं. अने पोते शरीरनो त्याग कर्यो. जेणे जीविवानी
पण आशा राखी नही मोटे तेनुं नाम भगवदीय. ते

(૪૧)

દેવતા પોતાના સ્વાર્થને લીધે માગવા આવ્યા તેને સં-
મારી જાણવા. કેમકે વૃત્રાસુરને મારવા સારુ તથા
તુચ્છ પદાર્થ એવું જે સ્વર્ગનું રાજ્ય તે ભોગવવાને અર્થે
દેવતાએ દધિચિ ક્ષપિ પાસે શરીરનું અસ્થિ માગ્યું હતું.
એ રીતે ભગવદીય પાસે માગ્યું તો આપ્યું. માટે ભગવ-
દીય પાસે પ્રાણ માગે તો પ્રાણની પણ ના પાડે નહીં
તેનું નામ ભગવદીય. કેમકે પ્રાણની પછવાડે સર્વે પ-
દાર્થો રહ્યા છે.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत पंचदशमो संपूर्णम.

वचनामृत १६ मो.

વઢી એક દીવસે કહ્યું જે આ જીવ પોતાને કર્તા
માને છે તેથી તે બંધન પામે છે માટે તેનું નામ અવિદ્યા
કહીયે. માટે જ્યારે હરી કર્તા માને ત્યારે બંધન થાય
નહી અને ભગવદ્દેશ્વર જે પ્રાપ્ત થાય તેમાં નિર્વાહ
કરવો તથા ભગવદ્દેશ્વર ભજન કરવું. ત્યારે ત્યાં પૂછ્યું જે

(૪૨)

ભક્તિ તે શું ? ત્યારે ત્યાં કહે છે કે શ્રીઠાકોરજી ઉપર પ્રીતી ઉપજે તથા સ્નેહ ઉપજે અને આ જગત ઉપર વૈરાગ્ય ઉપજે તેનું નામ ભક્તિ અને સર્વે વાતમાં ભગવદ્-
 ઇચ્છા માને જો ગમે એટલું કષ્ટ આવી પડે તોપણ શ્રી
 ઠાકોરજીની સેવામાંથી મન ચલાયમાન થાય નહીં.
 પાશેર નવટાંક જે મળે તેમાં નિર્વાહ કરે અને પ્રભુની
 સેવા છોડે નહીં. વઢી બીજા કોઈની પાસે સેવા કરાવે
 નહીં તે સેવાનું સ્વરૂપ કેવું છે તે ઉપર દ્રષ્ટાંત:-કે જેમ
 શ્રીગિરિધરલાલજીને લીલામાં પધારવાની ઇચ્છા થઈ તે
 સમયે નેત્રમાં જલ આવી ગયાં ત્યારે શ્રીહરિરાયજીએ
 પૂછ્યું કે મહારાજ કેમ છે. ત્યારે શ્રીગિરિધરલાલજીએ
 કહ્યું કે મારાથી શ્રીદ્વારકાંનાથજીની જલની સેવા તથા
 ચુનની સેવા થઈ નથી કેમકે એ સેવા તો વલ્લભકુલમાં
 બને નહીં એ તો વૈષ્ણવને ઘેર જન્મ હોય તો બને માટે
 મારો જીવ સેવામાં રહ્યો છે. એ રીતે શ્રીગિરિધરલાલજીએ
 કહ્યું. માટે એવું સેવાનું સ્વરૂપ જાણીને બીજા કોઈની

પાસે સેવા કરાવે નહીં. એ રીતે દિનપ્રતિ દિન સેવામાં
ભાવ વધતો જાય તેનું નામ સેવા જાણવી.

શ્રીમદ્દુલ્લાલજી મહારાજકૃત વચનામૃત ષષ્ટદશમો સંપૂર્ણમ્.

વચનામૃત ૧૭ મો.

વઠી એક દીવસે પૂછ્યું જે તામસ ભક્તિ તે શું ?
ત્યાં કહે છે કે જીવ આજો દિવસ ક્રોધમાં ફર્યા કરે,
કોઈનું બોલ્યું ગમે નહિ, કરે થોડું ને કહે ઘણું, તથા
કોઈની મોઝાઈ દેખી શકે નહિ તેનું નામ તામસ ભક્તિ.
હવે કહે છે કે જ્યાં સુધી નવધા પ્રકારની ભક્તિ હોય
ત્યાં સુધી પ્રભુની પ્રાપ્તિ થાય નહીં અને જ્યારે દશમી
ભક્તિ પ્રાપ્ત થાય ત્યારે તેને ભગવત્પ્રાપ્તિ થાય. હવે તે
ભક્તિનું સ્વરૂપ કહે છે. અહર્નીશ ભગવાનના ચરણાર-
વીંદમાં સ્નેહ રહે, નિમિષ માત્ર પણ મન ચલાયમાન
થાય નહીં ને શ્રીઝકોરજીની સેવા કરે તે એમ જાણે
જે હું કસ્તો નથી અને સેવાના ફલની ઇચ્છા રાખે નહીં

માટે જો પોતાને કર્તા માને તો કામના રહે પણ એ તો અકર્તા છે તેથી એમ જાણે છે તો તેવાને ભગવદ્લીલાની પ્રાપ્તિ થાય. માટે એમ સમજવું કે જેને કોઈ પદાર્થની ઇચ્છા હોય તેના ઉપર પ્રભુ સ્વીજે છે પ્રભુ એમ જાણે છે કે જે જીવે મારું સ્વરૂપ જાણ્યું નહીં માટે એ સ્વાદો છે અને જે ભગવદીય છે તે તો એમ જાણે છે કે અહો ! પ્રભુજી મને તો જન્મોજન્મ સેવા કરાવજો. પણ તેને બીજી કંઈ વાસના ઉપજે નહીં તેને તો એક શ્રીઝકોર જીમાં પ્રીતી છે તેથી તેને બીજું કંઈ ગમતું નથી. વઢી ભગવદીય એમ જાણે છે કે પ્રાણી માત્રના હૃદયમાં ભગવદ્ બીરાજે છે એમ જાણીને સર્વે પ્રાણી માત્રમાં દયા રાખે છે. વઢી જીવ માત્રમાં કોઈને મોટો જાણે નહીં, મોટા તો એક શ્રીઝકોરજીને જાણે. પોતાને સર્વનાથી હલકો જાણે. તેને સર્વોપર ભગવદીય કહીયે.

વઢી ભગવદીય કેવા છે કે શ્રીશુકદેવજી જેવા કે જેમને ભગવાનના જસ પ્રિય છે. માટે જે કોઈ પ્રભુ-

(૪૫)

ના જસ ગાય છે તેનેજ પ્રભુ ઘણા પ્રિય લાગે છે તેને પ્રાણથી પણ પ્રિય લાગે છે. માટે પ્રભુના જસ ઉપર ભાવ રાખવો. તેથી કરીને સારસ્વત કલ્પના જે શ્રીઝકોરજી શ્રીપૂર્ણપુરુષોત્તમ તેમની પ્રાપ્તી થાય. પછી પ્રભુની ભક્તને પોતાના જેવો કરે, પોતાનો મિત્ર કરીને પોતાનો વૈભવ આપે, તથા અષ્ટ સિદ્ધિ આપે. પણ જે ભગવદી છે તે તો કંઈ લેતા નથી તે તો ભગવાનની સેવા તથા ભજનનું પુરુષાર્થ માને છે એમ જાણીને સેવા ભજન શ્રદ્ધાપૂર્વક કરવું અને બીજા કોઈનો આશ્રય કરવો નહીં. ભગવદ્ ઇચ્છાએ જે મળે તેમાં નિર્વાહ કરવો. વળી કોઈનો દોષ જોવો નહીં સંતોષ રાખવો અને સેવાભજનમાં પોતાને કર્તા માનવું નહીં અને વળી હાથ જોડીને એમ કેહવું કે હે પ્રભુ ! હું તો મહા નીચ છું. પાપીમાં પાપી છું, પણ હું આપની શરણ છું હવે જેમ આપની ઇચ્છા આવે તેમ કરો. મારી કૃતી સામે જોશો નહીં એમ મન, વચન, અને કર્મ વડે આધીન

(૪૬)

થઈ રહેવું એવો ભાવ રાખવો. ત્યારે પ્રભુને દયા આવે ત્યારે આ જીવનું કામ થાય. કેમજે પ્રભુતો દયાનિધાન છે. તેથી દીનભગવદીય પ્રભુને બહુ પ્રિય લાગે છે.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत सप्तदशमो संपूर्णम्.

वचनामृत १८ मो.

વઘી એક દીવસે કહ્યું કે જીવસેવા ભજન કરશે પણ મન લૌકિકમાં રાખશે તો તેથી લોક રીઝશે પણ પ્રભુ નહીં રીઝે માટે જો પ્રભુને પ્રસન્ન કરવા હોય તો લૌકિક કામના છોડીને સેવા કરે તો પ્રભુ પ્રસન્ન થાય. તથા એક પ્રભુનોજ આશ્રય કરવો તેથી પ્રભુ પ્રસન્ન થાય. ઇરીતે ભક્તિમાર્ગ તો અતિ દુર્લભ છે. ભક્તિ કેને કહેવી ? તો કહે છે કે ગર્જેદ્રને ઝુંડથી છોડાવ્યો. તે કંઈ ભક્તિ નહીં. વઘી દ્રૌપદીનાં ચીર પૂર્યાં તે પણ ભક્તિ નહીં. અર્જુનના સારથી થઈને રથ હાંક્યો તે પણ ભક્તિ નહીં. શ્રી જસોદાજીએ દામણે બાંધ્યા અને ભાગ્યા ને મૃતિકા

खाइने चौद ब्रह्मांड देखाडया ते पण भक्ति नही, वळी
 ज्यारे इंद्रकोप थयो त्यारे गोपगोपीओए कहुं के अमारी
 रक्षा करो त्यारे श्रीठाकोरजीए गिरिराज धारण करीने
 सर्वेनी रक्षा करी ते पण भक्ति नही वळी श्रीयमुनाजीए
 श्रीठाकोरजीना चर्णस्पर्श करवानो मनार्थ कर्यो तेथी
 जल उंचां चढयां त्यारे श्रीवसुदेवजीने डर लाग्यो त्यारे
 श्रीठाकोरजीए चर्णस्पर्श कराव्या त्यारे श्रीयमुनाजीए
 मार्ग दीधो ते पण भक्ति नहि, वळी अंतर्धान
 लीलामां गोपीजनो विप्रयोगमां वनवनमां डोल्यां ते
 पण भक्ति नही. माटे ज्यां सुधी नीरुपाधी प्रीती उपजे
 नही त्यां सुधी भक्ति जाणवी नही. त्यां पुछ्युं जे
 महाराज भक्तिनुं स्वरूप केवुं छे ते कहो. त्यां कहे छे
 के आ देहने अहंता ममता छुटे, तथा हुं ने मारुं मटे.
 त्यार पछी निरुपाधी प्रीती उपजे, तथा भक्ति करे, जेमां
 कशी वातनी कामना छे नही. एक प्रभुना चरणार-
 विंदनी कामना राखे. पोताने अर्थे कंड पण मनार्थ

(४८)

करे नहीं; अहर्निश भगवद्सेवा, भगवद्भजन कर्या करे, पोताना उद्धारनी कामना रखे नहीं, केवल प्रभु-
नुंज सुख विचारे, देह धर्यानुं कार्य तो एक सेवाज छे
एम माने, बीजी कोई बात हृदयमां आवे नहीं, सर्व
वासना रहीत सेवा करे, त्यारे प्रभु प्रसन्न थाय एवं
भक्तिनुं स्वरूप छे.

इति श्रीमद्गुलालजी महागजकृत वचनामृत अष्टादशमो संपूर्णम्.

वचनामृत १९. मो.

हवे एक दिवस दिक्षिते पूछ्युं जे महाराज आजीव
सेवा करे छे, स्मरण करे छे पण तने हुं ने मारुं मटतुं
नथी त्यारे तेने भगवत्प्राप्ती क्यांथी थाशे ? त्यां कहे छे
के जे कोई श्रीठाकोरजीनुं स्वरूप जाणीने सेवा करशे
तेने प्राप्ती थाशे. बळी आ पुष्टिमार्गने विषे ताप भाव
मुख्य छे ते तापभाव केने कहेवो ते उपर द्रष्टांत:-

जेमके कोई स्त्रीनो पति परदेशमां गयो होय तो

(४९)

तेनी स्त्री घणो विरह ताप करे छे. के हवे मारो पति
 क्यारे आवशे. एम करतां करतां केटलाक दीवसमां
 तेनो पति घेर आव्यो पण पोतानी स्त्री साथे कंइ बोले
 नही त्यारे ते स्त्री कहे छे के मारा पति गाम गया हता
 त्यारे तो शुं करीए पण हवे आव्या छे तो पण मारी साथे
 बोलता नथी. ते बोल्या विना केम रहेवाय ? हुं दुःख
 केने कहुं, माटे आ जीव्याथी तो मखुं भलुं. आ मारा
 अंतरना दुःखनी बात केने कहुं. मने तो खावुं पीवुं
 कंइ भावतुं नथी, मारो पति हाथ आव्या पण में
 भोगव्या नही. एम कहे छे त्यारे तेनी साथण कहे छे
 के बाइ तारो पति तारी साथे बोलतो नथी तेनी अमने
 शी खबर पडे. हुं जाणुं छुं के ए जीव्याथी तो मुवा
 भला. ए रीते ए लौकिक धणी उपर एवो भाव राखे छे
 पण आ धणी तो चौदलेकनो नाथ छे ने जन्म ज-
 न्मनो पति छे, वळी ते प्रभु केवा छे के जेना एक
 रोममांथी कोटी कोटी ब्रह्मांड उत्पन्न थया छे. तो एवा

(૫૦)

ધણી જ્યારે આપણી સાથે બોલે નહીં, ચાલે નહીં. તો તેમના તરફનો તાપ કોઈ જીવને થતો નથી એ વાત બહુ સોટી છે. માટે તાપ ભાવ સર્વથા જોડે. આ માર્ગમાં તો તાપ ભાવ મુખ્ય છે માટે જેના ઉપર શ્રીમહાપ્રભુજી પ્રસન્ન થાય છે તેને તાપ ભાવનું દાન કરે છે.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनान्तृत एकानविंशतितमो संपूर्णम्.

—
વચનામૃત ૨૦ મો.

હવે એક દીવસે પૂછ્યું જે મહારાજ પુષ્ટિમાર્ગના શ્રીઝાકોરજીનું સ્વરૂપ કહો. અને મર્યાદામાર્ગના શ્રીઝાકોરજીનું સ્વરૂપ કહો. પુષ્ટિમાર્ગના શ્રીઝાકોરજી કેવા છે કે જેમ કોઈ પોતાના ઓકરાને ઘરમાં રમાડે છે અને મુલ્કચુંબન કરે છે અને અતિ દીનતાએ કરીને બોલે છે અને જેમ ઘેલો થઈ જાય તેમ ઓકરાની સાથે બોલે છે ત્યારે તેને પોતાના શરીરનું માન રહેતું નથી તો એવા ભાવે કરીને પુષ્ટિમાર્ગના શ્રીઝાકોરજીનું સ્વરૂપ જાણવું.

(५१)

हवे मर्यादा मार्गना श्रीठाकोरजीं स्वरूप कहे छे के तेज पुरुष ज्यारे राजानी सभामां जाय छे त्यारे पोताना छेकराने खीजे छे के तमे अहिं केम आव्या ? एम बोले छे तेनुं कारण के त्यां तेने मर्यादा आवे छे माटे ए रीते मर्यादा मार्गना श्रीठाकोरजीनुं स्वरूप जाणवुं.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत विशतितमो संपूर्णम्.

वचनामृत २१ मो.

वळी एक दीवसे कहुं जे श्रीठाकोरजीने अन्य देवनुं भजन गमतुं नथी. तथा वैष्णवनो द्रोह गमतो नथी त्यां पूछ्युं जे अन्यनुं भजन ते शुं ? त्यां कहे छे के श्रीठाकोरजी बीना कोईनो आश्रय करवो नही केमके अन्याश्रय प्रभुने सर्वथा गमतो नथी. त्यां वळी रामजीए पूछ्युं जे महाराज तमे कहो छे के अन्याश्रय तथा वैष्णवनो द्रोह न करवो एण हे महाराज !

(૫૨)

પ્રભુ વીના કોઈને જાણતો નથી તે અન્યાશ્રય કેમ કરે તે કહો ? અને વૈષ્ણવનો દ્રોહ તે શું ? ત્યાં કહે છે કે કૃષ્ણ વિના બીજું કંઈ જોવું તેજ અન્યાશ્રય. માટે તે અન્યાશ્રય ન કરવો તથા વૈષ્ણવનો દ્રોહ પણ ન કરવો. વળી ત્યાં કહ્યું કે પ્રભુ કોણે જોયા છે ? તો કહે કે શીવજી, બ્રહ્માજી, નારદજી, સનકાદિક, ભરથજી, શુકદેવજી, એ સર્વે મોટા છે પણ સર્વોત્તમ પ્રભુને જાણતા નથી તો બીજાની શી વાત કહીયે. સનકાદિક છે કોઈ સમય સમાધીમાં બેસે છે ત્યારે ઘડી બે ઘડી સર્વાત્મ ભાવે કરીને પ્રભુને દેખે છે બીજા કોઈ જાણતા નથી. ઘણું તો શું કહિયે પણ સર્વાત્મભાવ થવો બહુ કઠણ છે અને પ્રેમજીએ એટલી સેવા શ્રીનાથજીની કરી પણ વલ્લભકુળની કાની તેણે રાખી નહીં.

इति श्रीमद्भुक्तान्तरी महाप्रज्ञकृत वचनामृत एकविंशतितमो संपूर्णम्.

वळी एक दीवसे कहुं के राइ जेटली सेवानुं
 फल मेरु समान प्रभु माने छे, पण राइ जेटली सेवा
 ते शुं ? ते आपणे जाणता नथी ते तो सर्व प्रभुने
 हाथ छे प्रभु राइनो मेरु करे तो थाय अने मेरुनो राइ
 करे तो थाय एवा समर्थ प्रभुजी छे. माटे प्रभुनीज
 सेवा करवी तो प्रभु प्रसन्न थाय माटे जे रीते प्रभु
 प्रसन्न थाय ते करवुं. हवे एक दीवसे नारदजीए
 ब्रह्माजीने कहुं के महाराज तमे तो प्रभु छे. त्यारे
 ब्रह्माजीए कहुं के प्रभु तो बीजा छे, त्यारे नारदजीए
 पूछ्युं के बीजा प्रभु ते कया ? तो ब्रह्माजी कहे छे:-
 प्रथम तो १ अंड थयुं, तेमांथी एक वैराट थयुं, अने
 वैराट तेज रूप भगवान छे, अने तेना नाभीकमलमांथी
 हुं थयो छुं वळी ते प्रभु साक्षी थइने जोवावाळा छे ते
 वैराटमांथी आ जगत प्रगट थयुं छे. आ जगतने प्रभु
 जेम नचावे तेम नाचे छे, सर्वना कर्ता तो पोते छे

(૫૪)

અને તે પ્રભુને પાપ તથા પુન્ય કંઈ લાગતું નથી. જેમ કે ચોદલોખમાં આકાશ જેમ વ્યાપક છે તેમ ભગવાન પણ સર્વ વ્યાપક છે તેથી તેનું અજવાલું સર્વ ઝેકાળે થઈ રહ્યું છે. જેમકે સહવારે સૂર્ય ઉગશે ત્યારે સહુ કોઈ દેખશે ને સૂર્ય ઉગ્યા પછી જેને જેવાં કર્મ કરવાં હોય તે તેવાં કર્મ કરે છે. તેમાં કોઈ પાપ કરે છે કોઈ પુન્ય કરે છે તે પાપ ને પુન્ય સૂર્યના પ્રકાશથી થાય છે પણ તે સૂર્યને લાગતું નથી. તેમ પ્રભુને પણ કંઈ પાપ ને પુન્ય લાગતું નથી. માટે જે જેવાં કર્મ કરશે તે તેવાં કર્મ ભોગવશે જે પુન્ય કરશે તે સારું પામશે ને પાપ કરશે તે નરસું પામશે પણ પ્રભુને તો કંઈ લાગતું નથી. ત્યાં પૂછ્યું કે આ જગતમાં કયા પ્રભુની સેવા કરવી, તથા કેનું સ્મરણ કરવું, ત્યાં કહે છે કે ભજવાના તો પ્રભુ ન્યાસ છે તે તો સર્વોપર છે વળી તે પ્રભુ કોઈના હાથમાં આવે એમ નથી, જો કોઈન-કોટી સાધન કરે તો પણ તેનો પાર પમાતો નથી.

(५५)

त्यां वळी पूछ्युं के एवा प्रभुनी प्राप्ती केमे थाय. त्यां
 कहे छे के अहरनीश ए स्वरूपमां विकल रहे ते केवी
 रीते के प्रभुना विरहमां पोतानुं अनुसंधान रहेतुं नथी.
 एम सदाकाळ तापयुक्त रहे तो प्रभुने दया आवे.
 पण ज्यां सुधी एवो भाव आवे नही त्यां सुधी प्रभु
 प्रसन्न थाय नही. वळी आ जीव एम जाणे के हुं
 कथा सांभळीने ज्ञानी थइने प्रभुने प्रसन्न करुं पण ए
 रीते प्रभुनी प्राप्ती थाय नही. त्यां वळी पूछ्युं के प्रभु
 केवा जीव उपर प्रसन्न थाय छे त्यां कहे छे के जे
 जीव एम जाणे के हुं तो मूर्ख छुं, एवं समजीने
 अणसमजु थइने रहे अने मनमां विरह भावना राखे
 के प्रभुजी मने क्यारे मळशे हुं तो कंइ समजतो नथी
 हुं कांइ प्रभुने जाणतो नथी अने जे मोटा भगवदी
 छे तेने तो प्रभु मल्या छे पण मारे प्रभु मळवानी शी
 आशा ? ए रीते दीन थइने निराश थाय तथा नीरंतर
 विरहभावना करे त्यारे एवा दीन जीव उपर प्रभु

(૫૬)

કૃપા કરે મોટે જ્યારે પ્રભુને દયા આવે ત્યારે કામ થાય.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत बावीशमो संपूर्णम्.

વચનામૃત ૨૩ મો.

વઢી એક દિવસે કહ્યું જે આ પ્રાણીમાત્રમાં ભગ-
વાનનું તેજ રહ્યું છે તે કેવી રીતે ? કે જલમાંથી જીવ
થાય છે, પૃથ્વીમાંથી જીવ થાય છે, આકાશમાંથી જીવ
થાય છે, સ્ત્રીઓમાંથી જીવ થાય છે એમ કીડીથી બ્રહ્મા
પર્યંતની ઉત્પત્તિ જાણવી. વઢી જેમ સૂર્યના ઉગવાથી
પ્રકાશ થાય છે તેમ પ્રભુ પોતા પાસે પણ છે ને જગ-
તમાં પણ છે. સૂર્યનું તો એક દ્રષ્ટાંત છે. હવે આ સર્વ
જગત પ્રભુના વૈરાટમાંથી ઉત્પન્ન થયું છે તે પ્રભુની
ઇચ્છામાં આવે ત્યાં સુધી રાખે અને ઇચ્છામાં આવે
ત્યારે પ્રલય કરે એ સર્વ પ્રભુનો વિલાસ છે જે સંસારી-
જીવ છે તેને તો સંસારજ ફલ છે પણ તેમાં જે સુકૃત્ય
કરે તે પિત્રુલોકને પામે છે વઢી તે કરતાં શાઠ્ય,

(૫૭)

યજ્ઞાદીક કરે તો તે દેવલોકને પામે, હવે જે મર્યાદા માર્ગના જીવ છે તે પોતાના દેહન કષ્ટ આપે છે અને આત્માનું સુખ વીચારે છે પણ જે પુષ્ટિમાર્ગીય જીવ છે તે તો કેવલ પ્રભુનુંજ સુખ વિચારે છે. પોતાની દેહ તથા આત્માનું સુખ વીચારતા નથી એમ જાણીને પુષ્ટિ-માર્ગીને સદા વિરહતાપ કરવો તે વિરહ કરતાં કરતાં પોતાની દેહ સુકાઈ જાય જેમ મર્યાદામાર્ગીનો દેહસા-ધન કરતાં કરતાં સુકાઈ જાય તેમ પુષ્ટિમાર્ગીનો દેહ વિરહ કરતાં કરતાં સુકાઈ જાય પણ પ્રભુ ઉપરનો સ્નેહ એવો ને એવો રહે તેનું નામ પુષ્ટિમાર્ગીનો ભગ-વદીય જાણવા.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनावृत त्रेवीशमो संपूर्णम्.

वचनामृत २४ मो.

ઘડી એક દીવસે કહ્યું જે પોતાના જે સેવ્ય સ્વ-રૂપ શ્રીઝાકોરજીનું સ્વરૂપ કેબું છે તે સ્વરૂપને વિ

(૫૯)

પ્રતિમાની ભાવના કરવી તે કેવી રીતે કે જ્યારે શ્રીઠા-
કોરજી અનાસર થાય ત્યારે સેવા તથા ચરણસ્પર્શની
ભાવના કરવી તેનું નામ પ્રતિમાની ભાવના જાણવી.
પણ જેને સ્વરૂપન વિષે કંઈ ચીંતવન રહે નહીં તે પ્રતિ-
માનો ભાવ નહીં. પ્રતિમાના ભાવનો સાક્ષી કેને જા-
ણવો ? ત્યાં કહે છે કે તેનું મન છે તેજ સાક્ષી છે.
માટે જે પોતાના મનને નિશ્ચય કરશે તે પ્રતિમાનો
ભાવ જાણશે. માટે જે કોઈ શ્રીઠાકોરજીને રસમય
જાણીને સેવા કરશે તો તેનું કામ થશે માટે પ્રભુ ઉપર
સ્નેહ રાખવો વઢી પ્રભુના જસ ગાવા, જે કોઈ પ્રભુના
જશ ગાય છે તેને આનંદ આવે છે. પછી તે જીવ ધર્મ
સહિત પ્રભુના જસ ગાતાં ગાતાં વિરહ કરીને પછી
રુદન કરે છે પછી તે જીવ ધર્મ છોડીને ધર્મી જે ભગ-
વાન તેને પામે છે. વઢી આ જીવ કથા સાંભળતાં
આનંદ પામે છે તે ધર્મ સહિત કથા સાંભળતાં સાંભ-
ળતાં પછી વિરહતાપ કરીને રુદન કરે વઢી આ જીવ

(૫૧)

સેવા કરીને આનંદ પામે છે તે ધર્મ સહિત સેવા કરતાં કરતાં વિરહતાપ કરીને રુદન કરે છે તે એમ જાણે જે મને પ્રભુ ક્યારે મળે. અને પ્રભુ ક્યારે કૃપા કરે, ત્યારે તે જીવ ધર્મી જે ભગવાન તેને પામે. ત્યાં વઢી પૂછ્યું જે ધર્મ તે શું અને ધર્મી તે શું ? ત્યાં કહે છે કે ધર્મી તે પુરુષોત્તમ અને ધર્મ તે તેને રહેવાનું મંદીર છે તે જાણવું.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृत चोवींशमो संपूर्णम्.

वचनामृत २५ मो.

વઢી એક દીવસે કહ્યું જે આ જગતને મુકો ને દિવ્ય દ્રષ્ટિથી ભગવાનને જુવો કેમકે પ્રભુને કપટભાવ ગમતો નથી ત્યાં કહ્યું કે કપટ તે શું ? ત્યાં કહે છે કે આ સર્વે વસ્તુ પ્રભુની ઉપજાવેલ છે પણ તેનો માલિક આ જીવ થઈને બેઠો છે તેથી કરીને પ્રભુ પ્રસન્ન થતા નથી તું વીચાર કર કે જ્યારે તું આવ્યો છે ત્યારે

एकलोज आव्यो हतो अने जइश त्यारे पण एकलोज जइश तारी साथे कोइ पण आवशे नही तो पछी तारो कोण धणी थशे ? माटे तें जे पोतानुं मान्युं छे ते सर्वे भगवानने अर्पण कर तो प्रभु प्रसन्न थशे केम के आपणो आत्मा भगवानने सोंपीए ने जे पदार्थ आपणी पासे होय ते सोंपीए त्यारे काम थाय. वर्ळा स्वभाव पण शील राखवो तो प्रभुजीने गमे माटे जो आत्मा सोंपीए ने आत्म संबंधी वस्तु न सोंपीए तो प्रभुजीने गमे नही केमके एक सुजातीथी बने नही वे सुजातीथी बने. एम जाणीने प्रभुथी कपट राखवुं नही. केमके प्रभुने कपटभाव गमतो नथी प्रभुने तो शुद्ध-भाव गमे छे बोलवुं साचुं ने आचखुं खोटुं तेथी कंइ प्रभु प्रसन्न थता नथी.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनान्मृत पंचविशमो संपूर्णः.

વચનામૃત ૨૬ મો.

વઢી ઇક દીવસે કહ્યું જે આ જગતમાત્ર પ્રમુની લીલા છે માટે આ જગત પ્રમુની લીલા જાણે તેનું નામ ભગવદીય. માટે મોટા ભગવદીય છે તે તો આ જગત પ્રમુની લીલા માને છે. શ્રીશુકદેવજી તથા નારદજી આદિ લઈને જગતની લીલા જુવે છે તેઓ તો સર્વે આ જગતમાં ભગવાનને જુવે છે. શ્રીભગવાને રાસાદિક લીલા કરી તેને ભગવદીયે તો ભગવાનની લીલા જાણી પણ શીશુપાલાદિક જે અસુર હતા તેણે કહ્યું કે કૃષ્ણ તો કામી છે, અને ભગવદી ભગવાનની લીલા ગાય છે અને આપણને તો લૌકિક દ્રષ્ટિથી વિપરીત લાગે છે પણ પ્રમુની તો સર્વે લીલા છે તે કેની પેઠે તેનું દ્રષ્ટાંત:-જે લૌકિકમાં કોઈનો વિવાહ થાય છે ત્યારે વેવાઈને ફટાણામાં ગાઢો દે છે. હાંસી, મશ્કરી કરે છે તે સર્વ મીઠી લાગે છે. પણ તે કંઈ ગાઢો મીઠી નથી લાગતી તેનો સ્નેહ મીઠો લાગે છે.

(૬૨)

પણ જો કોઈ દ્વેષથી ગાંઠો દે તો ક્રોધ ઉપજે છે તેમ પ્રભુની તો સર્વે લીલા છે પણ તે લીલામાં જે સ્નેહ રાखે તેનું નામ ભગવદીય. અને જેને દ્વેષ આવે છે તેને આસુરી જાણવા. પણ પ્રભુની તો એ બેઝ લીલા છે એમ જાણે ત્યારે પ્રભુજી પ્રસન્ન થાય.

इति श्रीमद्भुलालजी महाराजकृत वचनामृत छवीसमो संपूर्णम्.

वचनामृत २७ भा.

વઢી એક દીવસે કહ્યું કે જ્યારે બલદેવજીને ભગવાને રાસ રમાડ્યા ત્યારે ત્યાં દૈત્ય આવ્યો તે ભક્તને હરી ગયો તે ભગવાને જાણ્યું તેથી દૈત્ય પાસેથી ભક્તને મૂકાવ્યા અને દૈત્યને માર્યો. હવે જે ભક્તને દૈત્ય હરી ગયો તેનું કારણ એ છે જે તે ભક્તનો ભાવ અનન્ય હતો તેથી તેને દૈત્ય હરી ગયો. માટે ભગવદીને અનન્ય ભાવ રાखવો. વઢી કહ્યું કે શ્રીકૃષ્ણ જે શ્રીપૂર્ણપુરુષોત્તમ છે તેની પ્રાપ્તિ શ્રીમહાપ્રભુજીની કૃપાથી થાય છે.

(६३)

श्रीभगवानना बीजा अवतार तो घणा थया छे. जेटला भगवानना मस्तकना केश छे तेटला भगवानना अवतार छे पण ते कोइथी भगवद प्राप्ती थाय नही.

वळी पूछ्युं जे महाराज महाभारतमां जेने भगवाने मार्या तेने वैकुण्ठनी प्राप्ती थइ ते तो ठीकज थइ पण केटलाकने अर्जुने मार्या छे अने केटलाकने भीमे मार्या छे अने केटलाकने बलदेवजीए मार्या छे पण ते सर्वेने पोताना लोकनी प्राप्ती थइ, सर्वेने वैकुण्ठ मल्युं तेनुं कारण शुं तो कहुं के ते बधाने भगवाने मार्या छे बीजानुं तो एक नीमीत्त मात्र छे “ निमित्त मात्रं भव सव्य साचिन् ” तेथी पोताना लोकनी प्राप्ती थइ एम जाणवुं.

इति श्रीमद्भुलालजी महाराजकृत वचनामृत सत्तावीसमो संपूर्णम्.

वचनामृत २८ मो.

वळी एक दीवसे पूछ्युं के जे काम आपणे म-

(૬૪)

નમાં ધારીએ છીએ અને તે સિદ્ધ થાય છે ત્યારે આપણે માનીએ છીએ કે આપણું ધાર્યું થયું. ને જો ધાર્યું ન હોય તો થાય નહીં. પણ જે કામ આપણે ધાર્યું ન હોય તે કામ થાય છે તેનું કારણ શું ? ત્યાં કહે છે આપણું ધાર્યું તો કંઈ પણ થાય નહીં. સર્વે પ્રભુનું ધાર્યું થાય છે. હવે કહે છે કે જેટલા પ્રભુના અવતાર થયા છે પણ તેના પ્રાગત્ય સમયમાં કોઈ પ્રભુનું સ્વરૂપ જાણતું નથી માટે જો પ્રભુ કૃપા કરે તો સ્વરૂપ જણાય. નહીં તો પ્રભુનું સ્વરૂપ જણાય નહીં. કેમકે પ્રભુને વિષે વિરુદ્ધ ધર્મ છે. કેવી રીતે કે જ્યારે શ્રીયશોદાજીને ઘેર પ્રગટ થયા ત્યારે પ્રભુ સાધારણ બાલકની પેઠે ક્રીડા કરે, જો સ્તનપાન કરાવે તો કરે, નહીં તો રુદન કરે. વઢી સ્તનપાન કરતાં બગાસાં खાય છે, અને મૃતિકા खाइने चौदलोक मुखમાં દસાહે છે અને વઢી પોતાની માયા વડે ભુલાવી દે છે. વઢી શ્રીયશોદાજીએ उलुखले बांध्या ત્યારે नेत्रसुपोछું નહીં, एवी लीला પણ દેસાડી. तथा शक-

ટાસુરને માર્યો, અને કાલીનાગ નાથ્યો, એવા અનેક
 ચરિત્ર કરતા જાય પણ પાછા મોહ ઉપજાવી પોતાનું
 માહાત્મ્ય ભુલાવતા જાય છે. માટે ચાલલીલામાં પ્રભુ
 જણાય નહીં પણ પ્રભુ જે જે મોટાં પરાક્રમ કરે છે તેના
 પાછલ્લથી ભગવદીયો જસ ગાય છે ત્યારે પ્રભુના સ્વરૂપની
 સ્વર પડે છે તેમ આપણા ઘરમાં શ્રીઠાકોરજી બીરાજે
 છે તેને બેસારીએ તો બેસે છે પોઢાડીએ તો પોઢે છે અને
 જો મોગ ન ધરીએ તો મૂંઝ્યા રહે છે પણ તે પ્રભુને
 મૂંઝ્યાનો શોક નથી કેમકે પોતે પૂર્ણાનંદ છે તેને હર્ષ
 શોક કંઈ છે નહીં. પણ ભગવદીયે તો પ્રભુ ઉપર ચાલ-
 ભાવે વાત્સલ્યતા રાખવી. અને આ સમયમાં પ્રગટ
 સ્વરૂપ બિરાજે છે પણ તેના સ્વરૂપને કોઈ ઓઢાવતું
 નથી માટે એવા પ્રભુ તો ભાગ્ય હોય તો જ જણાય. અને
 ભગવદી છે તે ભગવાનના પરાક્રમ જાણ્યા વીના ભગ-
 વાનને માને છે તેથી તેનું કામ થાય છે માટે પ્રભુજી
 ઉપર સ્નેહ આસક્તી ઉપજ્યા વિના પ્રભુ પ્રસન્ન થતા

नथी ए रीते एक दीवसे कछुं हतुं.

नि ३१ ब्रह्माजी महाराजकृत वचनामृत अठादीसमो संपूर्णम.

वचनामृत २९ मो.

बळी एक दीवसे कछुं के भगवानना चरित्रनो कोइ पार पामतुं नथी केमके ते सर्वे अवतारना अवतारी भूत छे. ब्रह्माजीए नारदजीने कछुं जे अमे प्रभुना चरित्रनो पार पाम्या नथी. शेषजी हजार मुखथी प्रभुना जश गाय छे, तो पण पार पामता नथी, एवा आदि सनातन छे. एवा मोटा ब्रह्मादिक छे ते पण प्रभुनी लीलानो पार पामता नथी तो बीजानी शुं बात कहीए. हवे त्यां पूछ्युं के एवा प्रभुजी प्राप्त केम थाय ? एम नारदजीए ब्रह्माजीने पूछ्युं. त्यां कहे छे के एवा मोटा भगवदीय छे ते पण भगवाननी लीला समुद्रनो पार पामता नथी तो आजकालना जे जीव स्त्री शुद्रादीक एवानी शुं गती थशे ? त्या कहे छे के जे कोइ जीव

પ્રમુને સર્વાત્મ ભાવે કરીને ભજશે તો તેનું કામ થાશે. વઘી મોટા ભગવદીયો જે માર્ગે ચાલ્યા છે તે માર્ગે ચાલે તો પ્રમુને પામે. વઘી જે રીતે આપણા ગુરુ આજ્ઞા કરે તે પ્રમાણે ચાલે તો પ્રમુ પ્રસન્ન થાય પણ જો એક પોતાને કર્તા માનીને ચાલે તો સર્વે નીષ્ફલ થાય તે ઉપર દ્રષ્ટાંત:-

જેમકે આપણે કોઈ જાતીનો સ્પર્શ કરીએ ત્યારે કહે શું કે હું છોવાણો ? તે જો પોતાને કર્તા માને છે તો એમ કહેવાય છે માટે જે પોતાને કર્તા માને છે તેના ઉપર પ્રમુ સ્વીજે છે. એ રીતે જે સેવા સ્મરણ કરે છે અને કહે છે કે એ મેં કર્યું તો તે છોવાણો જાણવો. તે પોતે સર્વથી અધિક હતો તો પણ પોતાપણું માન્યું ત્યારે સર્વે સ્વોયું. માટે પ્રમુને પામવાનાં જે જે સાધન છે તેના કર્તા પ્રમુજ છે એમ માનવું. વઘી આ દેહ ગયા પછી તેની ત્રણ ગતી થાશે. વીણા, ક્રમી અને ભસ્મ એ ત્રણ ગતી થાય છે માટે આ સર્વે જીવ કાઢના

(६८)

भक्षकरूप छे तो पण आ जीवने हुं ने मारुं मटुं
 नथी तथा संसारमां स्त्री पुत्रादिकमां आसकी राखे छे
 माटे ए तो नर्कनुं ठेकाणुं छे. माटे ज्यारे आ जीवने हुं
 ने मारुं मटुं, त्यारे ते प्रभुने भजशे अने भजशे तो ज
 ते प्रभुने पापशे. वळी पोताना शरीरनुं सुख वीचारुं
 नहीं. आपणो देह तो मलमूत्रनो भरेल छे एम जाणीने
 देह उपर प्रीती न करे सर्वना धणी तो एक प्रभुज छे.
 माटे एम समजवुं के हे प्रभु ! जेम तमने गमे तेम
 करो. केमके आ देह प्रभुनो छे. एम कपट मूकीने
 जाणशे तेना उपर प्रभुजी प्रसन्न थाशे तेम प्रभुजी
 एम कहे छे के तुं तारी सत्ता सहीत मारी शरणे आव
 केमके ए सत्ता कंड तारी नथी पण ज्यारे तुं माराथी
 विमुख थयो त्यारे तें ते सत्ता पोतानी मानी छे तेथी
 तुं आसुरी थयो छुं. माटे भगवदीय तो तेने जाणवा
 के पोतानी सत्ता प्रभुने सोंपे. त्यारे काम थाय.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनामृतं ओगणत्रीशमो सं पूर्णम्.

વઠી એક દીવસે નારદજીએ બ્રહ્માજીને પૂછ્યું કે મહારાજ ! આ બ્રહ્માંડ મોટું છે કે ભગવાન મોટા છે ? વઠી આ બ્રહ્માંડથી ભગવાન થયા છે કે ભગવાનથી બ્રહ્માંડ થયું છે ? ત્યારે બ્રહ્માજીએ કહ્યું કે આ વિંધ્યાચલ પર્વત ચારસેંયોજન ઊંચો છે, તથા ચારસેંયોજન પોહોલો છે, પણ તેનું આધી દૈવીક સ્વરૂપ નાનું છે, તેમ આ જગત સર્વે બ્રહ્મરૂપ છે, તે ભગવાનનું રહેવાનું ઘર છે. તેમાં ભગવાન સર્વે વ્યાપી રહ્યા છે તેમ જ વિંધ્યાચલ પર્વત છે તે ઘર છે અને મીતર વિંધ્યાચલ પર્વત સ્વરૂપાત્મક છે. તે વિંધ્યાચલને ભજશે કે સ્વરૂપને ભજશે માટે સ્વરૂપને ભજવું એ જ યોગ્ય છે, તેમ આ સર્વે જગત બ્રહ્મરૂપ છે પણ જગતને ભજવું નહીં કેવલ ભગવાનના સ્વરૂપને ભજવું. તેમ જો ભગવાનના સ્વરૂપમાં મન રાખે તો આ જગતને ભૂલાય છે કેમકે પ્રભુ વીના બીજું કાંઈ છેજ નહીં અને જ્યારે મન પ્રપં-

(૭૦)

ચમાં જાય છે ત્યારે ઘણા રંગના તરંગ ઉઠે છે.

इति श्रीमद्गुलालजी महाराजकृत वचनानृत त्रैशमो संपूर्णम्.

—
વચનામૃત ૩૧ મો.

વઢી એક દીવસે પૂછ્યું કે આ જીવ ભગવતકથા સાંભળે છે તથા ભગવત્સેવા કરે છે પણ જીવ કોરો ને કોરો દેસાય છે તેને કંઈ ભગવદધર્મ સ્પર્શ કરતો નથી તેનું કારણ શું ? ત્યાં કહે છે કે આ જીવ કથા સાંભળે છે પણ તેનો જીવ કથામાં લાગતો નથી જ્યારે જીવનું મન કથામાં લાગે ત્યારે તે ભગવાનને ગોતતો કરે. તે કોની પેઠે જેમકે કોઈ પુરુષ અન્ન વિના મૂલે મરતો હોય પછી તેને ઉત્તમ ભોજન મળે ત્યારે તે ઘણું સુખ પામે છે તેમ આ જીવ કથા સાંભળીને સુખ પામે, શ્રવણે કથા સાંભળે, પછી તેના કાનરૂપી દ્વારમાં થઈને તેના હૃદયરૂપી સિંઘાસનમાં ભગવાન બીરાજે છે. ત્યારે તેના હૃદયમાં કામ ક્રોધરૂપી જે ચોર છે તેને મારીને કાઢી

मूके छे. ते कोनी पेटे के जेम राजा बेओ होय ने चोर
 चोरी करे तो मार्यो जाय. पण राजा विना ते गम
 एटली चोरी करे तो पण कोइ पुछे नही. तेम आ
 जीवना हृदयमां प्रभु बीराजे त्यारे चोरने रेहवुं न बने.
 हवे चोर ते शुं ते कहे छे काम, क्रोध, लोभ तथा विषय
 वासना तथा अहंता ममता. ए सर्वे चोर छे तेमांथी
 मन खेंचाइ जाय ने ज्यारे कथामां एवी आसक्ति थाय
 त्यारे भगवान तेना हृदयमां पधारे. पण आसक्ति
 विना जो के हजार वरस कथा सांभळे तो पण तेने
 भगवद्वर्म कंइ पण स्पर्श करे नहि. ए रीते सेवा स्म-
 रण तथा कथा कीर्तनमां आसक्ति जोइए. त्यारे एम
 जाणे जे मने कोइ श्रीठाकोरजीनां चरणस्पर्श करावे
 तो हुं सेवामां न्हाउं. त्यारे प्रभु प्रसन्न थाय. वळी
 सेवा स्मरण करे तथा कीर्तन करे पण मनमां जराए
 मोटाइ आणे नहि. त्यारे ते कृतार्थ थाय. मोटे जे
 करवुं ते विकार रहित करवुं ते विकार तो पोतानुं

મન જીતે ત્યારે મટે. એમ જાણીને મન ભગવાનમાંથી
 બહાર કાઢે નહીં. વઢી કાઢની ગતિ બહુ સૂક્ષ્મ છે.
 ઘડીએ ઘડીએ તથા પલેપલે ચાર યુગ વહ્યા જાય છે
 જ્યારે સત્યયુગ હોય ત્યારે આ જીવમાં સત્યયુગના ધર્મ
 વર્તે છે. સત્યયુગમાં બ્રાહ્મણ તથા વૈષ્ણવ ઉપર પ્રીત ઉપજે
 છે. વઢી કોઈને કઠોર વચન કહે નહિ, અસત્ય બોલે
 નહીં, વઢી કોઈ વાતની કામના રાખે નહીં, એમ જેટલા
 સત્યયુગના ધર્મો છે તે સર્વે આ જીવમાં વર્તે છે. તેમાં
 મારવું ને મરવું એમ માને છે. દ્વાપરયુગમાં પૂજા ને
 અર્ચનના ધર્મ વર્તે છે. પળ આ કલ્પયુગમાં તો શ્રી-
 કૃષ્ણના કીર્તનવડે ઉદ્ધાર થાય છે “ કલૌ કેશવ
 કીર્તનાત્ ” એ રીતે ચારે યુગમાં ધર્મ ચાલ્યા જાય છે
 તો જે જે યુગના ધર્મ આચરશે તે તે યુગ પ્રસિદ્ધ છે
 એમ જાણવું.

इति भीमद्वलालजी महाराजकृत वचनान्मृत एकत्रीचमो संपूर्णम्.

(૭૩)

વચનામૃત ૩૨ મો.

વઠી એક દિવસે બ્રહ્માજીએ શ્રીકૃષ્ણને પૂછ્યું કે
હે મહારાજ ! તમે મને સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન કરવાની આજ્ઞા
આપી છે વઠી તમે મારા ઉપર પ્રસન્ન થઈને કહો છો
કે તું માગ, પણ હે મહારાજ ! મને તમારી માયાનો
પાર જડતો નથી અને તમે કહો છો કે સૃષ્ટિકર વઠી
મોટા મોટા ઋષિને કહ્યું છે જે તમે સૃષ્ટિ કરો એવી
તમારી ઇચ્છા છે પણ હે મહારાજ ! તમારા સ્વરૂપની
કોઈને સ્વર પડતી નથી તો સૃષ્ટિ કેમ પ્રગટ કરવી ?
તે કહો. ત્યારે ભગવાન કહે છે કે આ જગતમાં મારા
માયાનો પાર જડતો નથી તે કેમ જે આ જગતમાં હું
ભેગો પણ છું, અને જગતથી જુદો પણ છું. તે કોઈ
અલૌકિક દ્રષ્ટિથી જોશે અને કોઈની સાથે વિરુદ્ધ
નહી કરે તે મારા સ્વરૂપને જાણશે અને હું પણ તેની
ઉપર પ્રસન્ન થઈશ. મોટે સર્વેના કર્તા એક હુંજ છું અને
જે જીવને હું કૃપા કરીને મારું સ્વરૂપ જણાવીશ તે

(૭૪)

જાણશે એ રીતે સર્વેનો કર્તા મને જાણજો. હવે જ્યારે
 આ જીવને પોતાનું ધાર્યું થાતું નથી ત્યારે તે શોક કરે
 છે અને પોતાનું ધાર્યું થાય છે ત્યારે પ્રસન્ન થાય છે
 માટે લાભ થયે હર્ષ ન કરવો હાની થયેથી શોક ન
 કરવો તેને મારો મગવદાય જાણવો. અને મારી ઇચ્છા
 વિના કંદ્ર બનતું નથી ત્યારે આ જીવ હર્ષ શોક કરે
 છે તે કેવલ અજ્ઞાન જાણવું. માટે આ જીવ પોતાને
 કર્તા માનીને બેઠો છે તે છોડીને એક મનેજ કર્તા
 માને ત્યારે કામ થાય. વઢી આ જીવ મારી સેવાનો
 પાત્ર ક્યારે થાય કે જ્યારે આ સર્વે જગતને મારું રૂપ
 देखे જેમ આકાશ સર્વ જગતમાં વ્યાપક છે તેમ હું
 સર્વ બ્રહ્માંડમાં વ્યાપક છું. માટે આ પ્રપંચ હરીરૂપ જાણે
 ત્યારે તેને હું ને મારું મટે અને સર્વત્ર પ્રભુરૂપ देखे
 કેમકે પ્રભુ વિના બીજું છેજ નહીં અને આ સર્વ જગત
 નિર્દોષ છે એમ જાણે તો પછી મારી સેવાને પાત્ર થાય
 ને સેવા કરશે તે મને પામશે. વઢી સેવા તે ફલરૂપ

(૭૫)

જાણે સાધનરૂપ જાણે નહીં. હવે સાધન તે શું તે કહે છે. કર્યા વિના ચાલે નહીં અને સ્નેહ વિના કરવું તેનું નામ સાધન છે. અને સેવાનું ફલ તો સેવાજ છે. હવે સેવા તે શું ? તો કહે છે કે સેવામાં ન્હાવાનો ઉત્સાહ આવે, અને સામગ્રી કરવાનો ઘણો ઉત્સાહ આવે, તથા એ વિના (સેવા વિના) બીજું કંઈ ગમે નહીં અને ઝ્યારે મંદિરમાં ન્હાય ત્યારે આનંદ પામે તેનું નામ સેવા. એ સેવા ફલરૂપ જાણવી. વઘી દંભ, કામ તથા ક્રોધ, રહિત સેવા કરે. ત્યાં વઘી પૂછ્યું કે દંભ તે શું ? ત્યાં કહે છે કે લોકને જણાવે છે કે હું સેવા કરું છું. તો તેના ઉપર પ્રભુ પ્રસન્ન થતા નથી. મોટા ભગવદ્દેશના જે કંઈ પ્રાપ્ત થાય તેમાં નિર્વાહ કરે અને ક્રોધ લોભ રહિત સેવા કરવી એ સર્વોપર સિદ્ધાન્ત છે.

॥ इति श्रीमद्भुलालजी उपनाम श्रीगोपिकारुणिकारजी महाराजकृत
श्रीवचनामृत द्वात्रिंशत्तमम् संपूर्णम्. ॥ ३२ ॥

श्री मट्टलालजी महाराजे श्रीद्वारकामां छप्पनभोग कर्यो ते

समयनुं धोल.

(राग-चालो वनयात्रानां सुख लक्षणे.)

चालो श्रीबेटद्वारकांजी जइएरे, गोमती रत्नसागरमा
नाहीएरे; दर्शन करीने पावन थइए, चालो० टेक.
श्रीद्वारकांधीश मोटुं धामरे, रुडुं बेट शंखोद्वार नामरे;
श्रीमट्टलालजीए कीधां काम. चालो० १ श्रीद्वारकेश
प्रभुजीने लालेरे, छप्पनभोग कीधो मारे वहालेरे, संवत
ओगणीससें त्रीसनी साले. चालो० २ फागण सुदी
त्रीज लख्यो रीतेरे, वेणुनाद कीधो अजीत जीतेरे; फे-
रवी सुद पांचम करी प्रीने. चालो० ३ खेलना दिवस
घणा सारारे, वीस दीन पहेला ओच्छव धार्यारे, अधिक
सुख आप्यां वहाला मारा. चालो० ४ भइआ बंधु कु-
टुंब संबंधी तेज्यारे, हळीमळी अतिशय रस रेज्यारे;
वल्लभीसृष्टीने लगाज्या नेडा. चालो० ५ बंदोबस्त वहु
सारा कीधारे, छोट मोटा सहुनां कारज सीधारे; नीकट

(७७)

तेडी अभेदान दीधां. चालो० ६ सर्वे मंदीरोमां सुख
सरखांरे, आठे पटराणी पति निरख्यांरे: श्रीवल्लभप्रभु
जोइ जोइ मन हरख्यां. चालो० ७ वेठकमां श्रीमहा-
प्रभुजी राजेरे, शंखतळाव तीरे गाजेरे; शंखनारायण
मां धुनी गाजे. चालो० ८ वेणुनाद सुणी सर्वे आव्यारे,
ऋषी मुनि देवताने भाव्या रे; ताप त्रीवीधीना मयज्या.
चालो० ९ प्रथम स्नानयात्रा उत्सव कीधोरे, महावदी
त्रीजे महा सुख दीधारे; पांचमे स्थयात्रानां सुखलीधां.
चालो० १० आठमे रुडा हींडोळा साज्यारे, झुलावी फूल्या
श्रीवल्लभ महाराजारे; दशमे वीवाह खेल आनंद झाझा.
चालो० ११ एकादशी पवित्रां धराव्यां वहालेरे, बारसे
धर्या श्रीवल्लभ वल्लभी म्होलेरे; महारस पुष्टिनां सुख
आले. चालो० १२ चौदसे डोल झुलाव्याप्रीनेरे, चुवा
चंदन अरगजा रस रीनेरे. अबील रंग गुलाल उडे
नीत्ये. चालो० १३ फागण सुदपड्यो सारोरे, दीवाळी
मानी हरख्यो वहालो मारारे, रुशनाइ हटरीमां वीराज्या

(७८)

प्यारो. चालो० १४ बीजा मनोरथ वचमां कीधारे, नि-
रखी नीजजननां कारज सीधारे; रक्षां ते छप्पनभोग
पछी लीधां. चालो० १५ फागण सुद पांचमे प्रीत
करीरे, मनोरथ छप्पनभोग धरीरे, श्रीवल्लभप्रभु आरोग-
गावे वहालभरी. चालो० १६ भीतरथी भोग घणा
आवेरे, सखडी अनसखडी अधिक लावेरे; नागरी दुध-
धर मेवा भावे. चालो० १७ सामग्री सर्वे प्रकारे
साजीरे, भुजवणां सेकवणां शाकभाजीरे, पाक पकवान
मीठाइझाझी. चालो० १८ संधाणां बहु विधनां धरीआरे,
सामग्रीणां अनेक वानां करीयारे; संक्षेपे सरवे विस्त-
रीयां. चालो० १९ गणतां घणी बुद्धि अकळाइरे, नी-
रखी सहु न्याल थया भाइरे; प्रीतेथी प्रभु भोजन करे
धाइ. चालो० २० छप्पनभोग आरोगे बहु देखतारे,
नानां मोटां नरनारी लेखतारे, दरशन सहु पंघ करे
पेखतां. चालो० २१ नवलखो मेळो थयो पारोरे, चारे
खुंटेथी सृष्टी आवी सारीरे; मनोरथ मनमां धारी.

(७९)

चालो० २२ भाव करी भेट सामग्री धरे, मनोरथ
नीरखी फूलीने फरेरे; अन्यो अन्य प्रीत अधिक करे.
चालो० २३ धुप दीप तुलसी पधराव्यांरे, गोकर्ण कुलेह
धराव्यांरे; शणगार अधीक अधीक लाव्यां. चालो० २४
फूलना माळाओ पचरंगीरे, वस्त्र आभुषण रसरंगीरे;
शोभा बनी अधिक नवरंगी. चालो० २५ शीतळजळ
बीडां सुगंध सारीरे, आरोगावी रस बरख्या भारीरे;
दासनो दास हुं बलिहारी. चालो० २६ तत्व संख्याए
पद कीधांरे, श्रीवल्लभ प्रभुए माहा सुख दीधांरे; दा-
सनां कारज सहू सीध्यां. चालो श्रीबेट द्वारकांजी
जइएरे. २७

સ્વરૂપદર્શન. [આવૃત્તિ ૩ છ.]

આ પુસ્તક શ્રીનાથજી આદિ સાત સ્વરૂપ, શ્રીમહાપ્રભુજી, શ્રીગુસાંઈજી, સાતલાલજી, આદિ ઘણા પ્રાચીન અને હાલ જૂતાળ ઉપર બિરાજતા ઘણા શ્રીગોસ્વામી બાળકોના ઉત્તમોત્તમ, સુંદર દેહીપ્રમાન, ચીત્રો મળી લગભગ ૧૦૪ સ્વરૂપના ચિત્રોનું એક સુંદર પુસ્તક યાને આલબન સારા ઉંચી જાતના આર્ટપેપર ઉપર છપાવી મહાન ખર્ચે, અને અત્યંત પરિશ્રમે તૈયાર કરવામાં આવ્યું છે. આ પુસ્તકની પ્રથમાવૃત્તિ થયા પછી શ્રીમદ્ ગોસ્વામી શ્રીગિરિધરલાલજી મહારાજ શેરગઢવાળાની આજ્ઞાનુસાર ને તેમજી કરેલી સૂચના મુજબ ખૂટતાં ચિત્રો મહાન ખર્ચે તૈયાર કરાવી પોતે બતાવેલા અનુક્રમ પ્રમાણે ચીત્રો ગ્રેઠવી તૈયાર કરવામાં આવ્યું છે. જેથી દરેક વૈષ્ણવોએ આ પુસ્તક મંગાવી તેમાં આપેલાં ચીત્રજીનાં દર્શનનો લાભ લેવા ચુકવું નહિ. આ પુસ્તક સારી રીતે સાચવી શકાય માટે તેને સુંદર, દેહીપ્રમાન, સુશોભીત છીંટનું પાકું પુઠું કરવામાં આવ્યું છે. છતાં ન્યોચાવર માત્ર નહીં જેવીજ ફક્ત રૂ. ૩-૦-૦ ત્રણ રૂપીઆ ગણવામાં આવી છે.

વૈષ્ણવોના નિત્ય નિયમના પાઠ તથા ધોળ.

(આવૃત્તિ ચોથી.)

આ પુસ્તકમાં શ્રીવલ્લભાખ્યાન, મુળ પુરૂષ, શ્રીયમુનાદ, ૪૦ પદ, ધોળ, ચોરસ અન્થ બધા; શ્રીસર્વોત્તમ પાઠ તથા ધોળ, શ્રીનવરત્ન ધોળ, શ્રીગોપીગીત વગેરે આપવામાં આવ્યું છે છતાં કોમત માત્ર ૦-૪-૦ ચાર આનાજ છે.

શ્રી કાકાગિરિધરજીના તદ્દશી સેવક વૈષ્ણવ કવિ
ગિરિધરદાસજી કૃત,

શ્રી ગિરિરાજ ભૂષણ ગ્રન્થ.

મુલ સહિત ગુજર્ અનુવાદ.

તથા શ્રીદ્વારકેશજી મહારાજ કૃત “શ્રીગોવર્ધનાષ્ટક” તથા
“શ્રીગિરિરાજજીની નામાવલી” એ પ્રાચીન-અપ્રગટિત
પુસ્તકોમાંથી કરેલું શોધન.

શ્રીપૂર્ણ પુરુષોત્તમ, શ્રીગૌલોકાધિપતિ, શ્રીમન્નંદનંદન, શ્રીયશો-
ભસંગલાલિત, શ્રીકૃષ્ણચંદ્રે ભૂમંડળમાં પ્રગટ થયેલ, શ્રીગિરિરાજ-
જીને ધારણ કરી જીજ્ઞાસુત લીલા કરી છે તે, શ્રીગિરિરાજજીનું
પ્રાકટ્ય તથા તેમાં રહેલા ઉત્તમ તિથોનું પ્રગટ થવું, તેમજ શ્રી-
નાથજીનું પ્રાકટ્ય વર્ણન તથા શ્રીગિરિરાજજીનાં દરેક અંગોનું વર્ણન,
શ્રીગોવર્ધન પુજની ભાવના, (પુદ્ગિમાર્ગની મેંડ પ્રમાણે) ઈશ્વરનો
ક્ષેપ નિવારણ કરવા માટે શ્રીકૃષ્ણે શ્રીગિરિરાજને ધારણ કરવાથી
મજવાસીઓની શ્રીકૃષ્ણ વિષે શંકા, શ્રીનંદરાયજીને જાતી બહાર
કરી શ્રાવ્યપુજાનજી પાસે જવું. ત્યાં જઈ શ્રીકૃષ્ણની પરિક્ષા લેવા
મુકતા માળા મોકલવી અનેક મોતીઓનું ઉત્પન્ન થવું; નંદરા-
યમાં મુકતાકુંડ પ્રગટ થવાનું માહાત્મ્ય, શ્રીગોવર્ધન પુજા વખતે
અવેલાં અનેક ગોપીકાઓનાં યુવનું વર્ણન મહાપાપો કરવાથી રા-
ક્ષસ યોનીને પામેલા એક વૈશ્યને શિલાસ્પર્શ થવાથી ત્રેતયોનીમાંથી
હુદી દિવ્ય સ્વરૂપ ધારણ કરી, દ્વિજ પ્રત્યે કરેલી શ્રીગિરિરાજજીનાં
તિથો અને સમગ્ર ભારત ભુમીના મહાન્ તિથોની સમાલોચના ઇત્યાદિ
અનેક વિષયોનું આ ગ્રંથમાં મૂળ સહિત શુદ્ધ ગુજરાતી ભાષામાં
વર્ણન કરેલું છે. તથા કેટલેક સ્થળે મજના ગુપ્ત સ્થળોના વર્ણન
ઇત્યાદિની ખાસ ઉપયોગી ટીપ્પણી પણ આપી છે કે જે દરેક વૈષ્ણવે
વાંચવા જેવી છે. આટલું જતાં ન્યોજાવર રૂ. ૦-૧૦-૦ રાખેલ છે.

व्रजभाषाके पुस्तको.

१	कीर्तन संग्रह भाग १ लो. (वर्षोत्सवके कीर्तन) घणा मोटा अक्षरधी	१०-
२	श्रीगोकुलनाथजीके २४ वचनामृत	०-
३	श्रीयमुनाष्टक मूल, श्रीयमुनाजीके ४० पद तथा धोळ ...	०-
४	श्रीवल्लभाख्यान मूलपुरुष	६-
५	श्रीवनयात्रानुं धोळ	०-
६	श्रीमद्गुर्जी महाराजके ३२ वचनामृत,
	(प्राचीन पुस्तकोमेंमें कीया हुआ शोधन)	०-
७	श्रीगिरिराजभूषण ग्रन्थ सटीक तथा श्रीगोवर्धनाष्टक तथा श्रीगिरिराजजीनी नामावली (प्राचीन पुस्तकोमेंमें कीया हुआ शोधन)	०-१०-०
८	नित्यानियमता २४ ग्रन्थ मूल संस्कृत बडा अक्षरमें ...	०-६-०.
९	श्रीवल्लभाष्टक तथा चतुश्लोकी सटीक	० ६-०

आ तथा अमारां श्रीजं पुस्तको मजवानां हेका

१	लक्ष्मलाल जगनलाल देसाय, यगपौण अतरीपौण } आदीस-रीथीरेड, नं. ११० }	अमर
२	प्रसिद्ध लुकेसेवरी.	अमर
३	श्री पुष्टिभागीय पुस्तकालय	नदी
४	युनीलाल कुंभारशंकर सभी लुकेधर, मझराजने। लोभवाडो, श्री मोटु महरि	कुंभार
५	महनल लुकाभाई (लुगटवाला)	श्रीनाथ
६	श्रीपुष्टिभागीय पुस्तकालय.	हर

श्री 'युजरात' प्रिन्टिंग प्रेसमें-लाल सोमलाल मजवासे छाप
पांयकुवा-अमरावाड.

